

श्रीनीलकण्ठदीक्षितविरचितं

कलिविडम्बनम्

ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இற்றிய

கலிவிடம்பநம்

ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ர சேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ
ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ காமகோடி க்ரந்தாவளி:

श्रीनीलकण्ठदीक्षितविरचितं

कलिविडम्बनम्

ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இயற்றிய

கலிவிடம்பநம்

தமிழாக்கம்: ஸுமதி

ஸ்ரீ ராம ஜயம்

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்
4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப்புத்தெரு, சென்னை-1

பதிப்புரிமை பெற்றது.
முதற் பதிப்பு : 1972

விலை: 90 பைசா.

லிபர்ட்டி அச்சகம்,
சென்னை-1.

தோற்றுவாய்

'கலிவிடம்பநம்'—'கலியைக் கண்டு பரிஹஸித்தல்' என்ற இந்தச் சிறு நூல், இந்தக் கலியில் தர்மம் தாழ்வுற்று, அதர்மம் மேலிட்டுள்ள நிலையிலே மக்களுடைய மனநிலை எவ்விதம் இருக்கும் எனத் தமது மனக் கண்ணிலே கண்டு, உருவகம் செய்து, கலியை முன்னிலையாகவைத்து மகாகவி புனைந்துள்ளதாகும்.

இதை இயற்றியவர் மகாகவியும் மஹநீயருமாகிய ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் ஆவர். இவர் இந்தப் புவியில் பெரும்புகழ்பெற்று விளங்கியவரும், சைவப் பற்றிலே திளைத்தவருமான மஹநீயராம் ஸ்ரீமதப்பைய தீக்ஷிதருடைய வழித்தோன்றலாவர். இவர் மதுரையை ஆண்ட திருமலை நாயகனுடைய அவையில் அமைச்சராகப் பணியாற்றியவர். இவருடைய விரிவான வரலாற்றை, நண்பர்கள் ஸ்ரீமஹாலிங்க சாஸ்திரிகள், ஸ்ரீகுப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் ஆகிய இருவரும் விரிவான ஆராய்ச்சியின் வாயிலாக வெளியிட்டுள்ளனர். இந்த மகாகவியின் வைபவங்களை அந்தப் புத்தகங்களில் கண்டு தெளிதல் வேண்டும்.

இவர், இந்தக் கலியின் பெருமையால் மக்கள் பீடிக்கப்பெற்று, தர்மம் சிதைவுற்றுள்ளதைக் கண்டு, மனம் நொந்து, இந்தக் காலத்துக்குத் தக்கவாறு நடந்துகொள்ளுகிற பண்டிதர்கள், அமைச்சர்கள், மாந்திரிகர்கள், சோதிடர்கள், மருத்துவர்கள், கவிகள், குடும்பிகள், மருமகன், கடன் கொடுத்தவன்,

பொருளீட்டுபவன், கோள்சொல்லுபவன், லோபி, தாம்பிகன், துர்ஜனன் போன்றவர்களுடைய நடத்தைகளைப் பரிஹாஸத்தின் வாயிலாக மனத்தில் பதியுமாறு எடுத்துக்காட்டி, இக் கலியிலே பாரமார்த்திக விஷயமே நிலைதடுமாறி இருப்பதையும், அர்த்தமும் காமமுமே (பொருளும் இன்பமுமே) முக்கிய புருஷார்த்தங்களாகவும், தர்மமும் மோக்ஷமும் பெயரளவிலே இருப்பதையும் கண்டு உலகத்தோருக்கு உணர்த்தி, இவற்றிலிருந்து மக்கள் விலகியிருக்க வேண்டும் என்பதையும் நினைத்து, அவர்களுடைய நலனைக் கருதி, கலிவிடம்பநம் என்ற நூறு ச்லோகங்கள் கொண்ட இந்தச் சிறு காவியத்தைப் புனைந்துள்ளார். வாசகர்கள் படித்து, உண்மை நிலையினை உணர்ந்து அதற்குத் தக்கவாறு திறக்கத் தம்மைத் தகுதியுள்ளவர்களாகச் செய்து கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

'ஸுமதி'

श्रीनीलकण्ठदीक्षितविरचितं

कलिविडम्बनम्

ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இயற்றிய

கலிவிடம்பநம்

1. அமைச்சர்

न भेत(त्त)व्यं न बोद्धव्यं न श्राव्यं वादिनो वचः ।
झटिति प्रतिवक्तव्यं सभासु विजिगीषुभिः ॥ १ ॥

ந பே(த்)தவ்யம் ந போத்தவ்யம்
ந ச்ராவ்யம் வாதிநோ வச: |
ஜடிதி ப்ரதிவக்தவ்யம்
ஸபாஸு விஜிகீஷுபி: ‖ 1

அரச ஸபையில் வாதம் செய்கின்ற பண்டிதர்களை வெற்றிகொள்ள விரும்புகின்ற அமைச்சன் செய்யத்தக்கது யாதெனில், வாதம் செய்யும் பண்டிதனைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. அவனுடைய உபந்நியாஸத்தின் கருத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டியதுமில்லை. அதைக் கேளாமலே விரைவில் தனக்குத் தோன்றிய பதில் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுவதே தகுதியாகும்.

असंभ्रमो विलज्जत्वमवज्ञा प्रतिवादिनि ।
हासो राज्ञः स्तवश्चेति पञ्चैते जयहेतवः ॥ २ ॥

அஸம்ப்ரமோ விலஜ்ஜத்வம்
அவஜ்ஞா ப்ரதிவாதிநி |
ஹாஸோ ராஜ்ஞ: ஸ்தவச்சேதி
பஞ்சைதே ஜயஹேதவ: ‖ 2

மற்றும், பரபரப்பில்லாமை, வெட்கத்தைத் துறந்து இருப்பது, வாதம் செய்கின்றவனை அவமதிப்பது, அவனுடைய உபந்நியாஸங்களைக் கேட்டு நகைப்பது, ஸபையைக் கூட்டிய அரசனைத் துதிப்பது என்ற இவ்வைந்தும் ஸபையில் ஜயமடையக் காரணமாக அமைவன.

उच्चैरुद्घोष्य जेतव्यं मध्यस्थश्चेदपण्डितः ।
पण्डितो यदि तत्रैव पक्षपातोऽधिरोप्यताम् ॥ ३ ॥

உச்சைருத்கோஷ்ய ஜேதவ்யம்
மத்யஸ்தச்சேதபண்டித: |
பண்டிதோ யதி தத்ரைவ
பக்ஷபாதோऽதிரோப்யதாம் ‖ 3

மற்றும், வாதம் செய்யும்பொழுது நடுநிலை வகிப்பவன் அபண்டிதனாக இருந்தால் (விஷயஞானமில்லாதவன் என்பது) திடீரெனப் பெருங்கூச்சல் போடவேண்டும். நடுநிலை வகிப்பவன் பண்டிதனாக இருந்தால் அவன் பக்ஷபாதம் செய்கிறான் என்று சொல்லித் தான் சொன்ன விஷயத்தையே நிலைநாட்ட வேண்டும்.

लाभो हेतुर्धनं साध्यं दृष्टान्तस्तु पुरोहितः ।
आत्मोत्कर्षो निगमनमनुमानेष्वयं विधिः ॥ ४ ॥

லாபோ ஹேதுர் தநம் ஸாத்யம்
திருஷ்டாந்தஸ் து புரோஹித: |
ஆத்மோத்கர்ஷோ நிகமநம்
அநுமாநேஷ்வயம் விதி: ‖ 4

மற்றும், தனக்குப் பொருள் கிடைக்குமா என்று அநுமானம் செய்து பார்க்க வேண்டும். அநுமானம் என்பது ஹேதுவைத் துணையாகக் கொண்டு ஒரு வஸ்துவை நிர்ணயம் செய்யும் பொழுது, புகையுள்ள இடத்தில் நெருப்பு உண்டு என்பது போலவும், பொருள் மீது ஆசையிருந்தால் தனம் ஸாத்தியமாகும். அதற்கு உதாஹரணம்—பொருளாசையுடையவர் புரோகிதர். ஆதலின் நம்மிடம் பொருளாசை இருப்பதனால் தனம் ஸாத்தியமே என்ற தனது பெருமையை நிகமன மாகக் கொண்டு அநுமானத்தை முடிக்க வேண்டு மென்பது ஒரு சாஸ்திரத்தின் விதியாகும்.*

अभ्यास्यं लज्जमानेन तत्त्वं जिज्ञासुना चिरम् ।
जिगीषुणा ह्रियं त्यक्त्वा कार्यः कोलाहलो महान् ॥ ५ ॥

அப்யாஸ்யம் லஜ்ஜமாநேந
தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸுநா சிரம் |
ஜிகீஷுணா ஹ்ரியம் த்யக்த்வா
கார்ய: கோலாஹலோ மஹாந் || 5

ஒருவன் படித்துத் தத்துவப் (உண்மை) பொருளை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நீண்டகாலம் விரும்புவான். ஆயினும், வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டு உறுதிசெய்து கொள்வதில் வெட்கமடைகின்றான். அவன் தன்னோடு வாதம் செய்கின்ற பண்டிதனை வெல்ல விரும்பினால்

* இவ்விடத்தில் கூறியுள்ள அநுமானமானது—நியாய சாஸ்த்ரத்தைத் தழுவி, பொருளில் பற்றுள்ளவர்களைக் கண்டு ஆரோபணம் செய்துள்ளது.

வெட்கத்தை விட்டு, ஸபையில் கலகலவென்று கூச்சலிட வேண்டும்.

2. பண்டிதர்

पाठनैर्ग्रन्थनिर्माणैः प्रतिष्ठा तावदाप्यते ।
एवं च तथ्यव्युत्पत्तिरायुषोऽन्ते भवेन्न वा ॥ ६ ॥

பாடனைர் க்ரந்தநிர்மாணை:
ப்ரதிஷ்டா தாவதாப்யதே |
ஏவம் ச தத்யவ்யுத்பத்தி-
ராயுஷோzந்தே பவேந் நவா ‖ 6

இந்தக் கலியில் ஒருவன் கல்வியைப் பூரணமாகக் கற்றுத் தேறுவதற்கு முன்பே, அற்பமான ஞானத்தைக் கொண்டே மற்றொருவனைப் படிப்பிக்கச் செய்வதனாலும், நூல்களை இயற்றுவதனாலும் அவன் வித்வான் என்றும், கவி என்றும் புகழ் பெறுகின்றான். இவ்விதமுள்ளவனுக்குச் சாஸ்திரங்களிலே தெளிவுற்ற உண்மையான ஞானமானது அவனது ஆயுளின் முடிவிலாவது உண்டாகுமோ உண்டாகாதோ, யார் கண்டது?

स्तोतारः के भविष्यन्ति मूर्खस्य जगतीतले ।
न स्तौति चेत् स्वयं च स्वं कदा तस्यास्तु निर्वृतिः ॥ ७ ॥

ஸ்தோதார: கே பவிஷ்யந்தி
மூர்க்கஸ்ய ஜகதீதலே |
ந ஸ்தௌதி சேத் ஸ்வயம் ச ஸ்வம்
கதா தஸ்யாஸ்து நிர்வ்ருதி: ‖ 7

இவ்வுலகில் மூடனை எவர் துதி செய்யப்போகின்றனர்? ஆகையினால் அந்த மூடனும் தன்னைத் தானே துதிசெய்துகொள்ளாது போனால் அவனுக்குத் துதியைக் கேட்டு மனத்தில் உண்டாகின்ற ஸுகம்தான் எக்காலத்தில் கிடைக்கும்? ஆகவே மூடன் தன்னைத் தானே துதிசெய்துகொள்ளுகிறான்.

वाच्यतां समयोऽतीतः स्पष्टमग्रे भविष्यति ।
इति पाठयतां ग्रन्थे काठिन्यं कुत्र वर्तते ॥ ८ ॥

வாச்யதாம் ஸமயோऽதீத:
ஸ்பஷ்டமக்ரே பவிஷ்யதி |
இதி பாடயதாம் க்ரந்தே
காடிந்யம் குத்ர வர்த்ததே || 8

ஒரு மூடன் மாணவனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்பொழுது, அந்தப் புத்தகத்தில் பொருள் விளங்காத விஷயங்களைப்பற்றி அவன் குருவைக் கேட்டால், அவர், 'நாழிகையாய் விட்டது. மேலே படிப்பாயாக. நீ கேட்ட விஷயம் மேலே தெளிவாக வரப்போகிறது' எனச் சொல்லி வருகின்ற குருவுக்கும், சிஷ்யனுக்கும் எந்தச் சாஸ்திரத்தில் தான் கடினமான விஷயங்கள் (பொருள் விளங்காத விஷயங்கள்) இருக்கப் போகின்றன? இருக்கவே போவதில்லையன்றோ!

अगतित्त्वमतिश्रद्धा ज्ञानाभासेन तृप्तता ।
त्रयः शिष्यगुणा ह्येते मूर्खाचार्यस्य भाग्यजाः ॥ ९ ॥

அகதித்வமதிஸ்ரத்தா
ஜ்ஞாநாபாஸேந த்ருப்ததா |
த்ரய: சிஷ்யகுணா ஹ்யேதே
மூர்க்காசார்யஸ்ய பாக்யஜா: || 9

ஒரு மூடன், குருவாக இருந்துகொண்டு ஒரு சிஷ்யனைப் படிப்பித்தால் அந்த மூடகுருவின் பாக்கியவசத்தால் சிஷ்யனிடத்தில் மூன்று குணங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை—இந்த ஆசானைக் காட்டிலும் வேறொருவரும் கிடைக்காதிருத்தல், வித்தையில் மிகுந்த பற்றுக்கோடு; அந்தக் குரு உபதேசம் செய்த *ஞானாபாஸத்திலேயே மன அமைதிகாண்பது என்பனவாம்.

यदि न क्वापि विद्यायां सर्वथा क्रमते मतिः ।
मान्त्रिकास्तु भविष्यामो योगिनो यतयोऽपि वा ॥ १० ॥

யதி ந க்வாபி வித்யாயாம்
ஸர்வதா க்ரமதே மதி: |
மாந்த்ரிகாஸ் து பவிஷ்யாமோ
யோகிநோ யதயோऽபி வா || 10

இந்தக் கலியில், சிலர் படிக்கப் படிக்க ஏதாவது ஒரு கல்வி கேள்வியில் எவ்வகையிலும் தேர்ச்சியுறாது மந்தமதியோடு இருந்தார்களேயானால், அவர்கள் மாந்திரிகர்கள் அல்லது யோகிகள் அல்லது ஸந்நியாஸிகள் போன்றவர்களாக மாறி விடுவது என்று முடிவு செய்கின்றனர்.

---

* ஞானாபாஸம் — உண்மையான ஞானத்திற்கு எதிரிடையானது.

3. மாந்திரிகர்

अविलम्बेन संसिद्धौ मान्त्रिकैराप्यते यशः ।
विलम्बे कर्मबाहुल्यं विख्याप्यावाप्यते धनम् ॥ ११ ॥

அவிலம்பேந ஸம்ஸித்தௌ
மாந்த்ரிகைராப்யதே யஶ: ।
விலம்பே கர்மபாஹுல்யம்
விக்யாப்யாவாப்யதே தநம் ॥ 11

இவ்வாறு மாந்திரிகரானவர்கள், மந்திரத்தை உபயோகிக்கும் பொழுது, விரைவில் பலன் கிடைத்தால் புகழையடைகின்றனர். கிடைப்பதற்குத் தாமதமானல், பலர் யந்திரஸ்தாபனம், ஆராதனை, ஹோமம் முதலிய கர்மாக்களை ஆடம்பரமாகச் செய்து, பொருளைப் பெறுகின்றனர்.

सुखं सुखिषु दुःखं च जीवनं दुःखशालिषु ।
अनुग्राहयते येषां ते धन्याः खलु मान्त्रिकाः ॥ १२ ॥

ஸுகம் ஸுகிஷு து:கம் ச
ஜீவநம் து:கஶாலிஷு ।
அநுக்ராஹயதே யேஷாம்
தே தந்யா: கலு மாந்த்ரிகா: ॥ 12

ஸுகஜீவியாக உள்ளவனிடம் பின்னும் அவனுக்கு அதிக ஸுகம் உண்டாகுமாறு மந்த்ரப்ரயோகம் செய்வதையும், புத்திசாலிகள் விஷயத்தில் வருத்தம் உண்டாகும் ஸமயத்தில், அதைக் கடந்து ஜீவிக்குமாறு மந்த்ரப்ரயோகம் செய்வதையும், அநுக்கிரகிக்கிற மாந்திரிகர்களே புண்ணியசாலிகள்.

यावदज्ञानतो मौनमाचारो वा विलक्षणः ।
तावन्माहात्म्यरूपेण पर्यवस्यति मान्त्रिके ॥ १३ ॥

யாவதஜ்ஞாநதோ மௌநம்
ஆசாரோ வா விலக்ஷண: |
தாவந் மாஹாத்ம்யரூபேண
பர்யவஸ்யதி மாந்த்ரிகே || 13

அஞ்ஞானத்தினல் மௌனமாக இருப்பதும், அவிவேகத்தினுல் ஆசாரங்களை விடுவதும் போன்ற இவை யாவும், மாந்திரிகர்களிடத்தில் பெரும்பாலும் பெருமையாக அமைவன. பேசத் திறமையற்ற காரணத்தினுல் மௌனம் தியானமாகவும், துராசாரங்கள் மந்திரசாஸ்திரங்களைத் தழுவிய முறைமையாகவும் பிறருக்குத் தோற்றமளிப்பனவாம்.

4. சோதிடர்

चारान् विचार्य दैवज्ञैर्वक्तव्यं भूभुजां फलम् ।
ग्रहचारपरिज्ञानं तेषामावश्यकं यतः ॥ १४ ॥

சாராந் விசார்ய தைவஜ்ஞைர்
வக்தவ்யம் பூபுஜாம் பலம் |
க்ரஹசாரபரிஜ்ஞாநம்
தேஷாமாவஶ்யகம் யத: || 14

சோதிடன் அரசனுக்குப் பலன் சொல்லும் பொழுது, சாரங்களைச் சிந்தனை செய்து சொல்ல வேண்டும். சோதிடம் சொல்லுகிறவனுக்கு, கிரகங்களுடைய சாரங்களை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமன்றோ! ஆகவே இந்தக் கலியில்

சோதிடம் சொல்லுவதற்கு முன்பே மனிதனை விசாரித்து அந்த அந்த வீட்டு நடைமுறைகளைத் தெரிந்துகொண்ட பின்பு சொல்லுகின்றனர்.

पुत्र इत्येव पितरि कन्यकेत्येव मातरि ।
गर्भप्रश्नेषु कथयन् दैवज्ञो विजयी भवेत् ॥ १५ ॥

புத்ர இத்யேவ பிதரி
கந்யகேத்யேவ மாதரி ।
கர்பப்ரஶ்நேஷு கதயந்
தைவஜ்ஞோ விஜயீ பவேத் ॥ 15

சோதிடர்களிடத்தில் கர்ப்பத்தைக் குறித்து ப்ரச்நம் செய்கையில் பிறக்கப் போகிறது ஆணை பெண்ணை எனக் கேட்பார்களேயாகில், அவன் தந்தையினிடத்தில் பிள்ளை என்றும், தாயினிடத்தில் பெண் என்றும் சொன்னால் வெற்றியடைவது உறுதி. ஏனெனில், பிள்ளை பிறந்தால் தந்தையும், பெண் பிறந்தால் தாயும் ஆக இருவரும் அவனை உண்மை சொன்னவன் என மெச்சுகின்றனர்.

आयुःप्रश्ने दीर्घमायुर्वाच्यं मौहूर्तिकैर्जनैः ।
जीवन्तो बहुमन्यन्ते मृताः प्रक्ष्यन्ति कं पुनः ॥ १६ ॥

ஆயு:ப்ரஶ்நே தீர்கமாயுர்
வாச்யம் மௌஹூர்த்திகைர் ஜநை: ।
ஜீவந்தோ பஹுமந்யந்தே
ம்ருதா: ப்ரக்ஷ்யந்தி கம் புந: ॥ 16

சோதிடனிடத்தில் ஆயுளைக் குறித்து ப்ரச்நம் கேட்டால், அவன் அவர்களுக்கு நீண்ட ஆயுளையே

சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில், பிழைத்திருப்ப வர்கள் சோதிடர்களை வெகுமானிக்கின்றனர். நீண்ட ஆயுள் இல்லாதவர்கள் (மரித்தவர்கள்) சோதிடரைப் பிறகு கேட்கவா போகிறார்கள்?

सर्वं कोटिद्वयोपेतं सर्वं कालद्वयावधि ।
सर्वं व्यामिश्रमिव च वक्तव्यं दैवचिन्तकैः ॥ १७ ॥

ஸர்வம் கோடித்வயோபேதம்
ஸர்வம் காலத்வயாவதி |
ஸர்வம் வ்யாமிஶ்ரமிவ ச
வக்தவ்யம் தைவசிந்தகை: ‖ 17

ஒரு சோதிடன், தன்னிடம் கேள்வி கேட்கிறவர்களுக்கு யாவும் கைகூடும் எனவும், ஒரு ஸமயம் கைகூடுவது கடினம் எனவும் கலந்தே சொல்ல வேண்டும். அதாவது, இப்பொழுதாவது வருங்காலத்திலாவது முடியும் என்று இரண்டு காலங்களுடைய தொடர்பினையுடையதாகவே எல்லாப் பக்ஷங்களையும் இரு வகையாகவே சொல்ல வேண்டும்.

निर्धनानां धनावाप्तिं धनिनामधिकं धनम् ।
ब्रुवाणाः सर्वथा ग्राह्या लोकैर्ज्यौतिषिका जनाः ॥ १८ ॥

நிர்தநாநாம் தநாவாப்திம்
தநிநாமதிகம் தநம் |
ப்ருவாணா: ஸர்வதா க்ராஹ்யா
லோகைர் ஜ்யௌதிஷிகா ஜநா: ‖ 18

ஒரு சோதிடன், வறுமையுற்றவனுக்குப் பொருள் வரவையும், செல்வனுக்கு இன்னும் அதிகமாயுள்ள பொருள் வரவையும் சொல்ல வேண்டும். அவ்விதம் சொல்லுகிறவனே எப்பொழுதும் மக்களால் மதிக்கப்பெறுகிருன்.

शतस्य लाभे ताम्बूलं सहस्रस्य तु भोजनम् ।
दैवज्ञानामुपालम्भो नित्यः कार्यविपर्यये ॥ १९ ॥

ஶதஸ்ய லாபே தாம்பூலம்
ஸஹஸ்ரஸ்ய து போஜநம் |
தைவஜ்ஞாநாமுபாலம்போ
நித்ய: கார்யவிபர்யயே || 19

இந்தக் கலியில் சோதிடம் சொல்லுபவனுக்கு வெகுமானம் யாதெனில், அவன் சொல்லுவதற்குத் தக்கவாறு நூறு கிடைத்தால் தாம்பூலம் (வெற்றிலை பாக்கு); ஆயிரம் கிடைத்தால் போஜனம்; சொன்னது தவறினல், நிந்தை என்னும் இவையே வெகுமானமாக எப்பொழுதும் கிடைக்கும்.

अपि सागरपर्यन्ता विचेतव्या वसुंधरा ।
देशो ह्यरत्निमात्रोऽपि नास्ति दैवज्ञवर्जितः ॥ २० ॥

அபி ஸாகரபர்யந்தா
விசேதவ்யா வஸுந்தரா |
தேஶோ ஹ்யரத்நிமாத்ரோபி
நாஸ்தி தைவஜ்ஞவர்ஜித: || 20

கடலின் எல்லை வரையிலுமுள்ள இந்தப் புவி முழுவதையும் தேடிப் பார்த்தால் ஓர் ஓட்டையளவு

இடங்கூடிச். சோதிடர்கள் இல்லாத இடமே கிடையாது எனச் சொல்லலாம்.

वारान् केचिद् ग्रहान् केचित् केचिदृक्षाणि जानते ।
त्रितयं ये विजानन्ति ते वाचस्पतयः स्वयम् ॥ २१ ॥

வாராந் கேசித் க்ரஹாந் கேசித்
கேசித் ருக்ஷாணி ஜாநதே |
த்ரிதயம் யே விஜாநந்தி
தே வாசஸ்பதய: ஸ்வயம் || 21

இந்தச் சோதிடர்களில் சிலர் வாரங்களையும், சிலர் நவக்கிரகங்களையும், சிலர் நக்ஷத்திரங்களையும் உணர்ந்த பண்டிதர்களாகக் காண்கின்றனர். இம் மூன்றையும் ஒருங்கே உணர்ந்த சோதிடர்கள் தாங்களே வாசஸ்பதிகளாகவும் விளங்குகின்றனர்.

नैमित्तिकाः स्वप्नदृशो देवतोपासका अपि ।
निसर्गशत्रवः सृष्टा दैवज्ञानाममी त्रयः ॥ २२ ॥

நைமித்திகா: ஸ்வப்நத்ருஶோ
தேவதோபாஸகா அபி |
நிஸர்கஶத்ரவ: ஸ்ருஷ்டா
தைவஜ்ஞாநாமமீ த்ரய: || 22

இந்தச் சோதிடர்களுக்கு இயல்பாகவே தோன்றிய பகைவர் மூவர் ஆவர். அவர்கள் யாரெனில்? சகுனம் பார்த்துப் பலன் சொல்லுபவன், ஸ்வப்னம் கேட்டுப் பலன் சொல்லுபவன், தேவதையை உபாஸித்துப் பலன் சொல்லுபவன் ஆகிய இவர்களே ஆவர்.

5. மருத்துவர்

स्वस्थैरसाध्यरोगैश्च जन्तुभिर्नास्ति किंचन ।
कातरा दीर्घरोगाश्च भिषजां भाग्यहेतवः ॥ २३ ॥

ஸ்வஸ்தைரஸாத்யரோகைஶ்ச
ஜந்துபிர் நாஸ்தி கிஞ்சந ।
காதரா தீர்கரோகாஶ்ச
பிஷஜாம் பாக்யஹேதவ: ॥ 23

பிணியில்லாதவர்களாலும், அஸாத்தியமான (தெளியவைக்க முடியாத) பிணியையுடையவர்களாலும் மருத்துவனுக்குப் பயன் ஒன்றும் கிடையாது. ஆனல் பிணியைக் கண்டு பயப்படுகிறவர்களும், நீடித்த ரோகமுள்ளவர்களுமே மருத்துவர்களுக்கு அதிர்ஷ்டவசத்தால் கிடைக்கின்றனர்.

नातिधैर्यं प्रदातव्यं नातिभीतिश्च रोगिणि ।
नैश्चिन्त्यान्नादिमे दानं नैराश्यादेव नान्तिमे ॥ २४ ॥

நாதிதைர்யம் ப்ரதாதவ்யம்
நாதிபீதிஶ்ச ரோகிணி ।
நைஶ்சிந்த்யாந்நாதிமே தாநம்
நைராஶ்யாதேவ நாந்திமே ॥ 24

மருத்துவர்கள் பிணியாளர்களுக்கு அளவுக்கு மீறிய தைரியத்தைச் சொல்லக் கூடாது. நோய் தீராது என்று அதிக பயத்தையும் தெரிவிக்கக் கூடாது. ஏனெனில், அதிகமாகத் தைரியத்தைச் சொன்னல், பிணியாளன் சிந்தையற்றவனுகி மருத்துவனுக்குப் பணம் கொடுக்க மறுப்பான்.

அதிக பயத்தைச் சொன்னலோ நிராசையுற்று அப்பொழுதும் பணம் கொடுக்கமாட்டான்.

भैषज्यं तु यथाकामं पथ्यं तु कठिनं वदेत्।
आरोग्यं वैद्यमाहात्म्यादन्यथात्वमपथ्यतः ॥ २५ ॥

பைஷஜ்யம் து யதாகாமம்
பத்யம் து கடிநம் வதேத் ।
ஆரோக்யம் வைத்யமாஹாத்ம்யாத்
அந்யதாத்வமபத்யத: ॥ 25

ஆதலால், மருத்துவன் நோயாளிக்குத் தன் இஷ்டம் போல் ஏதாவது ஒரு சிகித்ஸையைச் செய்து, பத்தியத்தை மாத்திரம் கடினமாகச் சொல்ல வேண்டும். ஆரோக்கியமுண்டானல் அது தனது சிகித்ஸையின் பெருமையினால் என்றும், மாறுபாடு உண்டானல் அது அபத்தியத்தின் விளைவு எனவும் சொல்ல வேண்டும்.

निदानं रोगनामानि साम्यासाम्ये चिकित्सितम्।
सर्वमप्युपदेक्ष्यन्ति रोगिणः सदने स्त्रियः॥ २६ ॥

நிதாநம் ரோகநாமாநி
ஸாம்யாஸாம்யே சிகித்ஸிதம் ।
ஸர்வமப்யுபதேக்ஷ்யந்தி
ரோகிண: ஸதநே ஸ்த்ரிய: ॥ 26

நோயாளிகளுடைய வீட்டில் மருத்துவன் வந்தால், அவனுடைய வீட்டிலுள்ள பெண்மணிகள் நோயாளிக்கு நோய் தோன்றிய காரணத்தையும், அந்த நோயின் பெயரையும், நோய் சரியாக

இருப்பதையும், அதற்குச் செய்துள்ள சிகித்ஸை யையும், மற்றும் யாவற்றையும் அப்பொழுதே மருத்துவனுக்கு உபதேசிக்கின்றனர்.

जृम्भमाणेषु रोगेषु म्रियमाणेषु जन्तुषु ।
रोगतत्त्वेषु शनकैर्व्युत्पद्यन्ते चिकित्सकाः ॥ २७ ॥

ஜ்ரும்பமாணேஷு ரோகேஷு
ம்ரியமாணேஷு ஜந்துஷு |
ரோகதத்வேஷு ஶநகைர்
வ்யுத்பத்யந்தே சிகித்ஸகா: ‖ 27

சில மருத்துவர்கள், தாங்கள் செய்கிற சிகித்ஸையினால் நோயாளிகளுக்கு நோய் அதிக மாகும்பொழுதும், சிலர் அவன் மரணமடைகிற வரையிலும் பார்த்து நிதானித்தும், அந்த நோயின் நிலை இன்னதென்று சிறிது சிறிதாகத் தாங்கள் அறிந்துகொள்ளுகின்றனர்.

प्रवर्तनार्थमारम्भे मध्ये त्वौषधहेतवे ।
बहुमानार्थमन्ते च जिहीर्षन्ति चिकित्सकाः ॥ २८ ॥

ப்ரவர்த்தநார்த்தமாரம்பே
மத்யே த்வௌஷதஹேதவே |
பஹுமாநார்த்தமந்தே ச
ஜிஹீர்ஷந்தி சிகித்ஸகா: ‖ 28

மருத்துவர்கள், முதலில் வைத்தியம் செய்யத் தொடங்குவதற்காகவும், நடுவில் மருந்துகளின் செலவுகளுக்காகவும், முடிவில் வெகுமானத்துக்

காகவும் நோயாளிகளிடத்தில் பொருளைப் பறிக்க விரும்புகின்றனர்.

लिप्समानेषु वैद्येषु चिरादासाद्य रोगिणाम् ।
दायादाः संप्ररोहन्ति दैवज्ञा मान्त्रिका अपि ॥ २९ ॥

லிப்ஸமாநேஷு வைத்யேஷு
சிராதாஸாத்ய ரோகிணாம் ।
தாயாதா: ஸம்ப்ரரோஹந்தி
தைவஜ்ஞா மாந்த்ரிகா அபி ॥ 29

ஒரு மருத்துவன், நீண்ட நாட்களாக விரும்பி எதிர்பார்த்திருந்து, நோயாளிகளைப் பெற்று, அவர்களிடத்தில் பொருளைப் பறிக்க விரும்பும்பொழுது, அவனுக்குப் பங்காளிகளாக, சோதிடம் சொல்லுவோனும், மாந்திரிகம் செய்வோனும் முறையே முளைக்கின்றனர்.

रोगस्योपक्रमे सान्त्वं मध्ये किंचिद् धनव्ययः ।
शनैरनादरः शान्तौ स्नातो वैद्यं न पश्यति ॥ ३० ॥

ரோகஸ்யோபக்ரமே ஸாந்த்வம்,
மத்யே கிஞ்சித் தநவ்யய: ।
ஶநைரநாதர: ஶாந்தௌ,
ஸ்நாதோ வைத்யம் ந பஶ்யதி ॥ 30

நோயாளி தான் நோயுற்றபொழுது, துவக்கத்தில் மருத்துவனை நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லி வேண்டுதல், நோயின் நடுவில் மருத்துவனைக் குறித்துச் சிறிது பணம் செலவிடுதல், நோய் சிறுகச் சிறுகத் தணிந்துவர, அவரிடத்தில் உதா

ஸீனமாக இருத்தல்—இவ்வாறு இருந்து பிணிய்பு கன்று ஸ்நானம் செய்தாளுகில் அவன் பிறகு அந்த மருத்துவனைப் பார்ப்பதே யில்லை.

दैवज्ञत्वं मान्त्रिकता भैषज्यं चाटुकौशलम् ।
एकैकमर्थलाभाय द्वित्रियोगस्तु दुर्लभः ॥ ३१ ॥

தைவஜ்ஞத்வம் மாந்த்ரிகதா
பைஷஜ்யம் சாடுகௌஶலம் ।
ஏகைகமர்த்தலாபாய
த்வித்ரியோகஸ்து துர்லப: ‖ 31

சோதிடனுக இருத்தல், மாந்திரிகனுக இருத்தல், மருத்துவனுக இருத்தல், பலர் மயங்கப் பேசும் திறமை பெற்றிருத்தல் ஆகிய இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பொருள் வரவுக்கு உதவியாகும். இவற்றுள் இரண்டு அல்லது மூன்று ஒருவனிடத்தில் இணைந்திருப்பது கடினம்.

अनृतं चाटुवादश्च धनयोगो महानयम् ।
सत्यं वैदुष्यमित्येष योगो दारिद्र्यकारकः ॥ ३२ ॥

அந்ருதம் சாடுவாதஶ்ச
தநயோகோ மஹாநயம் ।
ஸத்யம் வைதுஷ்யமித்யேஷ
யோகோ தாரித்ர்யகாரக: ‖ 32

பொய், பலர் மயக்கமுறப் பேசுதல் இவ்விரண்டும் ஒருவனிடத்தில் இருந்தால் அது பெரியதாயுள்ள பொருள்வரவு என்ற யோகமாகும். ஸத்யம் (உண்மை), பண்டிதனுக இருத்தல் இவை

இரண்டும் ஒருவனிடத்தில் இருக்குமேயானல் அது பெரிய வறுமை என்னும் யோகமாகும்.

6. **கவிகள்**

कातर्यं दुर्विनीतत्वं कार्पण्यमविवेकिताम् ।
सर्वं मार्जन्ति कवयः शालीनां मुष्टिकिंकराः ॥ ३३ ॥

காதர்யம் துர்விநீதத்வம்
கார்ப்பண்யமவிவேகிதாம் |
ஸர்வம் மார்ஜந்தி கவய:
ஶாலீநாம் முஷ்டிகிங்கரா: ‖ 33

கவிகளிற் சிலர், ஒரு பிடியளவுள்ள கீரைத் தண்டுக்கு அடியார்களாகி, ஒருவனை அற்ப லாபத்தைக் கருதிக் கவிபாடி அவனுடைய துர்க்குணங்களையே பாராமல் துதிப்பதனல், அவனிடமுள்ள பயம், கர்வம், கஞ்சத்தனம், அவிவேகம் இவை யாவற்றையும் தாமே துடைத்துவிடுகின்றனர்.

न कारणमपेक्षन्ते कवयः स्तोतुमुद्यताः ।
किंचिदस्तुवतां तेषां जिह्वा घुरुघुरायते[1] ॥ ३४ ॥

ந காரணமபேக்ஷந்தே
கவய: ஸ்தோதுமுத்யதா: |
கிஞ்சிதஸ்துவதாம் தேஷாம்
ஜிஹ்வா குருகுராயதே ‖ 34

துதிபாடத் துவங்குகிற கவிகள், ஒரு காரணத்தையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. சிறிது காலம் துதி செய்யாதிருப்பார்களேயானல் அவர்களுடைய நாவானது குருகுருவென்று ஊறுகிறது.

---

1. फुरुफुरायते इति मुद्रितकोशपाठः ।

स्तुतं स्तुवन्ति कवयो न स्वतो गुणदर्शिनः ।
कीटः कश्चिदलिर्नाम कियती तत्र वर्णना ॥ ३५ ॥

ஸ்துதம் ஸ்துவந்தி கவயோ
 ந ஸ்வதோ குணதர்சிந: |
கீட: கஶ்சிதளிர் நாம
 கியதீ தத்ர வர்ணநா ‖ 35

கவிகள், ஒருவன் துதி செய்ததையே துதிக்கின்றனர். தாங்களாக ஒரு வஸ்துவின் குணத்தைக் கண்டு அதைத் துதிப்பதில்லை. வண்டு என்பது ஒரு புழு. அது விஷயமாக எத்தனை கவிகள் எவ்வளவு வர்ணனை செய்திருக்கின்றனர்!

एकैव कविता पुंसां ग्रामायाश्वाय हस्तिने ।
अन्ततोऽन्नाय वस्त्राय ताम्बूलाय च कल्पते ॥ ३६ ॥

ஏகைவ கவிதா பும்ஸாம்
 க்ராமாயாஶ்வாய ஹஸ்திநே |
அந்ததோऽந்நாய வஸ்த்ராய
 தாம்பூலாய ச கல்பதே ‖ 36

புருஷர்களுக்குக் கவிதை புனைவது ஒன்றே, பெயரைப் பெறுவதற்கும், அல்லது குதிரையைப் பெறுவதற்கும், ஒரு யானையைப் பெறுவதற்கும், அல்லாது போனால் முடிவாக இந்தக் கலியில் அன்னம் வஸ்திரம் தாம்பூலம் இவற்றைப் பெறுவதற்கும் காரணமாக இருக்கிறது.

शब्दाख्यमपरं ब्रह्म संदर्भेण परिष्कृतम् ।
विक्रीयते कतिपयैर्वृथान्यैर्विनियुज्यते ॥ ३७ ॥

ஶப்தாக்யமபரம் ப்ரஹ்ம
ஸந்தர்பேண பரிஷ்க்ருதம் |
விக்ரீயதே கதிபயைர்
வ்ருதாந்யைர் விநியுஜ்யதே || 37

அழகிய சொற்கள் நிறைந்துள்ள இலக்கணத்திலுல் அலங்கரிக்கப்பெற்ற சப்தம் என்ற வேறொரு ப்ரஹ்மத்தைப் பெற்றும், அதைச் சிலர் தீய வழியிலே வியாபாரம் செய்கின்றனர். சிலர் வீணுகத் தகுதியற்ற பாத்திரத்தில் செலவு செய்கின்றனர்.

वर्णयन्ति नराभासान् वाणीं लब्ध्वापि ये जनाः ।
लब्ध्वापि कामधेनुं ते लाङ्गले विनियुञ्जते ॥ ३८ ॥

வர்ணயந்தி நராபாஸம்
வாணீம் லப்த்வாபி யே ஜநா: |
ப்ராப்யாபி காமதேநும் தே
லாங்கலே விநியுஞ்ஜதே || 38

புண்ணிய வசத்தால் அழகிய வாக்கைப் பெற்றும், அதைக் கொண்டு எந்த மனிதர்கள், மானிடர்களில் கீழ்த்தரமாக உள்ளவர்களைத் துதிக்கின்றனரோ, அவர்கள் காமதேநுவைப் பெற்றும், அதைக் கலப்பையில் கட்டி உழுவதற்கு உபயோகிக்கிறவர்களேயாவர்.

प्रशंसन्तो नराभासान् प्रलपन्तोऽन्यथान्यथा ।
कथं तरन्तु कवयः कामपारम्यत्रादिनः ॥ ३९ ॥

ப்ரஶம்ஸந்தி நராபாஸாந்
    ப்ரலபந்தோऽந்யதா ததா |
கதம் தரந்து கவய:
    காமபாரம்யவாதிந: || 39

ஒருவனிடம் இல்லாத குணங்களை ஏற்றி வெவ்வேருகப் பிதற்றிக்கொண்டு, பொருளாசையினுல் கீழ்க்கடை மக்களைக் கவிகள் புகழ்கின்றனர். காமத்துக்குப் பரத்துவத்வத்தை (சிறந்த நிலையை)ப் பாடித் திரிகிற இவர்கள் எங்ஙனம் கரையேறுவார்களோ?

यत्संदर्भे यदुल्लेखे यद्व्यङ्ग्ये निभृतं मनः ।
समाधेरपि तज्ज्यायः शंकरो यदि वर्ण्यते ॥ ४० ॥

யத்ஸந்தர்பே யதுல்லேகே
    யத்வ்யங்க்யே நிப்ருதம் மந: |
ஸமாதேரபி தஜ்ஜ்யாய:
    ஶங்கரோ யதி வர்ண்யதே || 40

கவிகள் பாடுகிற யாதொரு *ஸந்தர்ப்பத்தில், எந்த உல்லேகத்தில், எந்த வ்யங்க்யத்தில் தோன்றும் பொருளில் மனம் அசைவற்று நிற்கிறதோ, அதில் சங்கரன் வர்ணிக்கப்பெறுவானேயாகுல் ஸமாதி என்ற யோகநிலையைக் காட்டிலும் அந்தக் கவனமே சாலச் சிறந்தது.

---

*ஸந்தர்ப்பம் - நிகழ்ச்சி, உல்லேகம்-கல்பனை, வ்யங்க்யம் - தொனிப்பது அல்லது உட்பொருள்.

7. குடும்பிகள்

गृहिणी भगिनी तस्याः श्वशुरौ श्याल इत्यपि ।
प्राणिनां कलिना सृष्टाः पञ्च प्राणा इमेऽपरे ॥ ४१ ॥

க்ருஹிணீ பகிநீ தஸ்யா:
ஶ்வஶுரௌ ஶ்யால இத்யபி ।
ப்ராணிநாம் கலிநா ஸ்ருஷ்டா:
பஞ்ச ப்ராணா இமேऽபரே ‖ 41

பிராணிகளுக்கு நான்முகன் கொடுத்த பிராணன் ஐந்து. இவை போதா என்று கலிபுருஷன் மற்றும் ஐந்து பிராணன்களைத் தோற்றுவித்துள்ளான். அவையாவன—மனைவி, அவளுடன் பிறந்த மைத்துனி, மாமனார், மாமியார், மைத்துனன் என்னும் இவர்களே.

जामातरो भागिनेया मातुला दारबान्धवाः ।
अज्ञाता एव गृहिणां भक्षयन्त्याखुवद्गृहे ॥ ४२ ॥

ஜாமாதரோ பாகிநேயா
மாதுலா தாரபாந்தவா: ।
அஜ்ஞாதா ஏவ க்ருஹிணாம்
பக்ஷயந்த்யாகுவத் க்ருஹே ‖ 42

கலியில் மருமகப்பிள்ளை, உடன்பிறந்தவர்களின் பிள்ளைகள், அம்மான்கள், மனைவியின் உறவினர்கள் ஆகிய இவர்கள் குடும்பிகளுடைய வீட்டில் அவர்களுக்குத் தெரியாமலே எலிகள் போலச் சுரண்டிச் சாப்பிடுகின்றனர்.

मातुलस्य बलं माता, जामातुर्दुहिता बलम् ।
श्वशुरस्य बलं भार्या, स्वयमेवातिथेर्बलम् ॥ ४३ ॥

மாதுலஸ்ய பலம் மாதா,
ஜாமாதுர் துஹிதா பலம் |
ஶ்வஶுரஸ்ய பலம் பார்யா,
ஸ்வயமேவாதிதேர் பலம் || 43

ஒருவனது வீட்டில் புசிக்க வந்த அம்மானுக்கு இல்லத்தானின் தாய் பக்கபலமாக இருக்கிறாள். மருமகனுக்கு, இல்லத்தவனுடையபெண் பலமாகிறாள். மாமனாருக்கு, இவனுடைய மனைவி பலமாக இருக்கிறாள். அதிதிக்கு இவனே பலமாகிறான்.

8. மாப்பிள்ளை

जामातुर्वक्रता तावद् यावच्छयालस्य बालता ।
प्रबुध्यमाने सारल्यं प्रबुद्धेऽस्मिन् पलायनम् ॥ ४४ ॥

ஜாமாதுர் வக்ரதா தாவத்
யாவத் ஶ்யாலஸ்ய பாலதா |
ப்ரபுத்யமாநே ஸாரல்யம்
ப்ரபுத்தேzஸ்மிந் பலாயநம் || 44

மைத்துனன் புத்தியறியாத பாலகனாக இருக்கிறவரையில், மருமகனுக்கு மாமியார் வீட்டில் வக்கிரகுணங்கள் இருக்கும். மைத்துனன் புத்தியறிந்து குடும்ப தர்மங்களைத் தாங்கும்பொழுது மருமகனிடமுள்ள வக்ரகுணங்கள் மறைந்து நேரிய குணங்கள் தோன்றும். மைத்துனன் தனது நிலையை நன்றாக உணர்ந்துகொண்ட பிறகு

மருமகன் மாமியார் வீட்டிலிருந்து தானுக்வே ஓடி-விடுவான்.

भार्या ज्येष्ठा शिशुः श्यालः श्वश्रूः स्वातन्त्र्यशालिनी ।
श्वशुरस्तु प्रवासीति जामातुर्भाग्यधोरणी ॥ ४५ ॥

பார்யா ஜ்யேஷ்டா, சிசு: ஶ்யால:
ஶ்வஶ்ரு: ஸ்வாதந்த்ர்யஶாலிநீ ।
ஶ்வஶுரஸ் து ப்ரவாஸீதி
ஜாமாதுர் பாக்யதோரணீ ॥ 45

தன்னுடைய மனைவி மூத்தவளாகவும், மைத்துனன் பாலகனுகவும், மாமியார் ஸ்வதந்த்ரமாக எல்லாவற்றையும் செய்யும் திறமையுள்ளவளாகவும், மாமனுர் தேசாந்தரம் சென்றுள்ளவனுகவும் ஒரு மருமகனுக்கு அமையுமானுல் அது அவன் செய்த பாக்கிய பரம்பரையே யாகும்.

भूषणैर्वसनैः पात्रैः पुत्राणामुपलालनैः ।
सकृदागत्य गच्छन्ती कन्या निर्मार्ष्टि मन्दिरम् ॥ ४६ ॥

பூஷணைர் வஸநை: பாத்ரை:
புத்ராணுமுபலாலநை: ।
ஸக்ருதாகத்ய கச்சந்தீ
கந்யா நிர்மார்ஷ்டி மந்திரம் ॥ 46

ஒரு தடவை தந்தை வீட்டுக்கு வந்து போகிற பெண், தான் கொண்டு போகின்ற ஆபரணங்களாலும், ஆடைகளாலும், பாத்திரங்களாலும், குழந்தைகளின் விளையாட்டுக்குரிய சிற்சில பண்டங்களினு

லும் தான் பிறந்த வீட்டைத் துடைத்துக்கொண்டு போகிருள்.

गृहिणी स्वजनं वक्ति शुष्काहारं मिताशनम् ।
पतिपक्ष्यांस्तु बह्वाशान् क्षीरपांस्तस्करानपि ॥ ४७ ॥

க்ருஹிணீ ஸ்வஜநம் வக்தி
ஶுஷ்காஹாரம் மிதாஶநம் |
பதிபக்ஷ்யாம்ஸ்து பஹ்வாஶாந்
க்ஷீரபாந் தஸ்கராநபி || 47

மனைவி தன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிற தனது பிறந்தகத்து ஜனங்களைப் பற்றி, 'நெய் தயிர் பால் இவையின்றி, சுஷ்கமான (எளிமையான) ஆகாரத்தையே மிதமாகப் புசித்தனர்' என்று சொல்லுகிருள். புருஷனைச் சார்ந்த உறவினர்கள் வந்தால், அவர்கள் அதிகமாகச் சாப்பிடுகிருர்கள் என்றும், பாலையும் தயிரையும் குடித்துவிட்டார்கள் என்றும், பண்டங்களைத் திருடினுர்கள் என்றும் சொல்லுகிருள்.

भार्ये द्वे पुत्रशालिन्यौ भगिनी पतिवर्जिता ।
अश्रान्तकलहो नाम योगोऽयं गृहमेधिनाम् ॥ ४८ ॥

பார்யே த்வே புத்ரஶாலிந்யௌ,
பகிநீ பதிவர்ஜிதா |
அஶ்ராந்தகலஹோ நாம
யோகோ஽யம் க்ருஹமேதிநாம் || 48

சில குடும்பிகளுக்கு ஒரு யோகம் உண்டு. அதாவது—மனைவியர் இருவர்; இருவரும் குறை-

வில்லாத பிள்ளைப்பேற்றை அடைந்துள்ள நிலை. தன்னோடு பிறந்தவள் புருஷனால் கைவிடப்பெற்றோ, அல்லது புருஷனை இழந்து விதவையாகவோ தன் வீட்டில் வந்திருப்பது ஆகிய இவை ஒன்றுசேர்ந்தால் இது, **அச்ராந்த கலஹ யோகம்** (ஓய்வில்லாச் சண்டை யோகம்) எனச் சொல்லப்பெறும்.

द्वे भार्ये बहवः पुत्रा दारिद्र्यं रोगसंभवः ।
जीर्णौ च मातापितरावेकैकं नरकाधिकम् ॥ ४९ ॥

த்வே பார்யே, பஹவ: புத்ரா:,
தாரித்ர்யம், ரோகஸம்பவ: |
ஜீர்ணௌ ச மாதாபிதரௌ,
ஏகைகம் நரகாதிகம் || 49

மனைவியர் இருவர்; மக்கள் பல; வறுமை, பிணி, வயது முதிர்ந்த தாய்தந்தையர் ஆகிய இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் ஒரு குடும்பிக்கு இருந்தால் அதுவே நரகவேதனைக்கு நிகராகும்.

9. கடன் கொடுத்தவன்

स्मृते सीदन्ति गात्राणि दृष्टे प्रज्ञा विनश्यति ।
अहो महदिदं भूतमुत्तमर्णाभिशब्दितम् ॥ ५० ॥

ஸ்ம்ருதே ஸீதந்தி காத்ராணி,
த்ருஷ்டே ப்ரஜ்ஞா விநச்யதி |
அஹோ மஹதிதம் பூதம்
உத்தமர்ணாபிசப்திதம் || 50

கடன்காரன் (கடன் கொடுத்தவன்) என்று சொல்லப்பெறுகிற இந்தப் பெரிய பூதத்தை

நினைத்த அளவிலே, கடன்பட்டவனுடைய குடல்கள் நிலைகுலைகின்றன. இவனைப் பார்த்த அளவிலே மதியும் தடுமாறி மயக்கமடைந்து நாசமடைகிறது. என்னே விந்தை!

अन्तकोऽपि हि जन्तूनामन्तकालमपेक्षते ।
न कालनियमः कश्चिदुत्तमर्णस्य विद्यते ॥ ५१ ॥

அந்தகோபி ஹி ஜந்தூநாம்
அந்தகாலமபேக்ஷதே ।
ந காலநியம: கஶ்சித்
உத்தமர்ணஸ்ய வித்யதே ‖ 51

யமனுக்கு உயிரைக் கவருவதற்கு அதிகாரம் இருந்தாலும், உயிரைக் கவருவதற்கு அந்தப் பிராணியினுடைய ஆயுளின் முடிவை எதிர் பார்த்தே தனது கடமையைச் செய்வான். ஆனால் கடன் கொடுத்தவனோ கடன் வாங்கினவனைக் கொல்லும் விஷயத்தில் காலத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. நினைத்தபொழுது கடன்பட்டவனுடைய உயிரை வாங்கிவிடுவான்.

न पश्यामो मुखे दंष्ट्रां न पाशं वा कराञ्चले ।
उत्तमर्णमवेक्ष्यैव तथाप्युद्विजते मनः ॥ ५२ ॥

ந பஶ்யாமோ முகே தம்ஷ்ட்ராம்
ந பாஶம் வா கராஞ்சலே ।
உத்தமர்ணமவேக்ஷ்யைவ
ததாப்யுத்விஜதே மந: ‖ 52

கடன் கொடுத்தவனுடைய வாயில், யமனுக்கு உள்ளவை போன்ற கோரப் பற்களை நாம் காண

முடியாது. யமனுக்கு இருப்பது போன்ற பாசத்தையும் (கயிறு) அவனிடம் காண முடியாது. ஆயினும் கடன்பட்டவன் மனம் அவனைப் பார்த்த அளவிலே யமனைப் பார்த்தது போலக் கலக்கமடைகிறது.

10. வறுமை

शत्रौ सान्त्वं प्रतीकारः सर्वरोगेषु भेषजम् ।
मृत्योर्मृत्युंजयध्यानं दारिद्र्ये तु न किंचन ॥ ५३ ॥

ஶத்ரௌ ஸாந்த்வம் ப்ரதீகார:,
ஸர்வரோகேஷு பேஷஜம் ।
ம்ருத்யொள ம்ருத்யுஞ்ஜயத்யாநம்,
தாரித்ர்யே து ந கிஞ்சந ॥ 53

பகைவன் விஷயத்தில் அவனை வணங்கி வேண்டிக்கொள்வது என்ற ஒரு ஸமாதானம் உண்டு. எல்லாப் பிணிகளுக்கும் மருந்து என்ற ஒரு ஸமாதானம் உண்டு. மிருத்யு விஷயத்தில்கூட மிருத்யுஞ்ஜய ஜபம் ஹோமம் இவற்றைச் செய்தால் சிறிது நாள் தள்ளலாம். ஆனால் வறுமை விஷயத்தில் அதைத் தடை செய்யும் உபாயம் ஒன்றுமே கிடையாது.

शक्तिं करोति संचारे शीतोष्णे मर्षयत्यपि ।
दीपयत्युदरे वह्निं दारिद्र्यं परमौषधम् ॥ ५४ ॥

ஶக்திம் கரோதி ஸஞ்சாரே,
சீதோஷ்ணே மர்ஷயத்யபி ।
தீபயத்யுதரே வஹ்நிம்,
தாரித்ர்யம் பரமௌஷதம் ॥ 54

வறுமையானது தேசாந்தரங்களில் ஓடித் திரியும்படியான சரீர சக்தியைத் தருகிறது. குளிரையும் வெயிலையும் பொறுக்கும்படி செய்கிறது. வயிற்றில் அக்கினியின் தீப்தியை நன்ருக உண்டு பண்ணுகின்றது. ஆதலால் வறுமையே சிறந்த மருந்தாகும்.

गिरं स्खलन्तीं मीलन्तीं दृष्टिं पादौ विसंस्फुटौ ।
प्रोत्साहयति याञ्चायां राजाज्ञेव दरिद्रता ॥ ५५ ॥

கிரம் ஸ்கலந்தீம் மீலந்தீம்
த்ருஷ்டிம் பாதௌ விஸம்ஸ்புடௌ ।
ப்ரோத்ஸாஹயதி யாச்ஞாயாம்
ராஜாஜ்ஞேவ தரித்ரதா ॥ 55

வறுமையுற்றவனுடைய வாக்கு (சொல்) தழுதழுத்துத் தடுங்குகிறது. கண்களோ மூடிக்கொள்கின்றன. பாதங்கள் நடந்து நடந்து புண்பட்டுக் கொப்பளங்கள் காண்கின்றன. அந்தச் சமயத்தில் வறுமை என்னும் அரசன் அவனைப் பிச்சை புகுவதற்கும் கட்டளையிடுகிருன்.

जीर्यन्ति राजविद्वेषा जीर्यन्त्यविहितान्यपि ।
आकिंचन्यबलाढ्यानामन्ततोऽश्मापि जीर्यति ॥ ५६ ॥

ஜீர்யந்தி ராஜவித்வேஷா:
ஜீர்யந்த்யவிஹிதாந்யபி ।
ஆகிஞ்சந்யபலாட்யாநாம்
அந்த்தோஸ்மாபி ஜீர்யதி ॥ 56

வறுமையினுல் வலிமை பெற்ற ஒருவனுக்கு, அரசனுல் உண்டாகும் பகைமைகளும் ஜீரணமாகி விடுகின்றன. அவன் செய்யத் தகாதவற்றைச் செய்தாலும் ஜீரணமாகிவிடுகின்றன. முடிவாக, அவன் பசியினுல் புசிக்கிற கல்லும் ஜீர்ணமாகிவிடு கிறது.

नास्य चोरा न पिशुना न दायादा न पार्थिवाः ।
दैन्यं राज्यादपि ज्यायो यदि तत्त्वं प्रबुध्यते ॥ ५७ ॥

நாஸ்ய சோரா ந பிஶுநா
ந தாயாதா ந பார்த்திவா: |
தைந்யம் ராஜ்யாதபி ஜ்யாயோ
யதி தத்வம் ப்ரபுத்யதே || 57

வறுமைக்குக் கள்வர் பயம் இல்லை. கோள் சொல்லுபவர் இல்லை. பங்காளிகளும் இல்லை. இதைக் கைக்கொள்ளும் அரசர்களும் இல்லை. ஆதலால் இந்த உண்மை என்னும் ப்ரஹ்மம் அறியப்பெற்ருல், அந்த மஹாபுருஷனுக்கு வறுமை என்பதே அரசினும் சிறந்தது.

11. செல்வம் :

प्रकाशयत्यहंकारं प्रवर्तयति तस्करान् ।
प्रोत्साहयति दायादान् लक्ष्मीः किंचिदुपस्थिता ॥५८॥

ப்ரகாஶயத்யஹங்காரம்
ப்ரவர்த்தயதி தஸ்கராந் |
ப்ரோத்ஸாஹயதி தாயாதாந்
லக்ஷ்மீ: கிஞ்சிதுபஸ்திதா || 58

ஒருவனுக்குச் செல்வம் கிடைத்தால் அது அவனிடம் இருக்கிற அஹங்காரத்தை வெளியே கொண்டுவரும். செல்வம், கள்வர்களைக் களவு செய்யத் தூண்டுகிறது. அவனுடைய பங்காளிகளை மிகவும் மகிழ்ச்சியடையத் தூண்டுகிறது.

विडम्बयन्ति ये नित्यं विदग्धान् धनिनो जनाः ।
त एव तु विडम्ब्यन्ते श्रिया किंचिदुपेक्षिताः ॥ ५९ ॥

விடம்பயந்தி யே நித்யம்
விதக்தாந் தநிநோ ஜநாந் ।
த ஏவ து விடம்ப்யந்தே
ஶ்ரியா கிஞ்சிதுபேக்ஷிதா: ॥ 59

செல்வம் படைத்த சிலர், 'நாம் செல்வத்தைப் பெற்றுள்ளோம்' என்ற செருக்கோடு, மூடர்களான ஏழைகளை எப்பொழுதும் பரிஹாஸம் செய்து புறக்கணிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தச் செல்வர்களே பிறகு மஹாலக்ஷ்மியினால் புறக்கணிக்கப்பட்டு, ஏழைகளால் பரிஹஸிக்கப்பெறுகின்றனர்.

प्रामाण्यबुद्धिः स्तोत्रेषु देवताबुद्धिरात्मनि ।
कीटबुद्धिर्मनुष्येषु नूतनायाः श्रियः फलम् ॥ ६० ॥

ப்ராமாண்யபுத்தி: ஸ்தோத்ரேஷு
தேவதாபுத்திராத்மநி ।
கீடபுத்திர் மநுஷ்யேஷு
நூதநாயா: ஶ்ரிய: பலம் ॥ 60

ஒருவனுக்குப் புதியதாகப் பணம் கிடைத்தால் அது காரணமாக அப்பொழுது சில விசித்திர

மான குணங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை யாவன்—இவனுக்கு என்றுமே இல்லாத குணங்களை ஏற்றி வைத்து ஒருவன் இவனைத் துதித்தானாகில், அது உண்மைதான் என்ற மதியீனம். தன்னைத் தேவதையாக நினைத்துக்கொள்ளுதல், மற்ற மனிதர்களைப் புழுவுக்குச் சமானமாக நினைப்பது ஆகியவையே.

शृण्वन्त एव पृच्छन्ति पश्यन्तोऽपि न जानते ।
विडम्बनानि धनिकाः स्तोत्राणीत्येव मन्वते ॥ ६१ ॥

ஶ்ருண்வந்த ஏவ ப்ருச்சந்தி
பஶ்யந்தோऽபி ந ஜாநதே ।
விடம்பநாநி தநிகா:
ஸ்தோத்ராணீத்யேவ மந்வதே ॥ 61

செல்வர்கள் ஒரு விஷயத்தைத் தாங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையிலேயே அதை உணருவதில்லை; அதையே திரும்பவும் கேட்கின்றனர். ஒரு பொருளைத் தாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலும் அதை இன்னதென்று உணருவதுமில்லை. ஒருவர் தங்களைப் போற்றிச் சொல்லுகிற பரிஹாஸச் சொற்களையும் தங்களைப் புகழ்கிற துதிகளாகவே நினைக்கின்றனர்.

आवृत्य श्रीमदेनान्धानन्योन्यकृतसंविदः ।
स्वैरं हसन्ति पार्श्वस्था बालोन्मत्तपिशाचवत् ॥ ६२ ॥

ஆவ்ருத்ய ஶ்ரீமதேநாந்தா-
அந்யோந்யக்ருதஸம்வித: ।
ஸ்வைரம் ஹஸந்தி பார்ஶ்வஸ்த்தா
பாலோந்மத்தபிஶாசவத் ॥ 62

செல்வச் செருக்கினல் குருடர்களான மக்களைப் பக்கத்திலுள்ள மக்கள், ஒருவருக்கொருவர் ஸங்கேதம் (ஜாடை) செய்துகொண்டு, சிறுபிள்ளைகளையும், பைத்தியக்காரர்களையும், பேய் பிடித்தவர்களையும் சூழ்ந்துகொண்டு வேடிக்கை செய்வது போல, செல்வர்களையும் வேண்டிய மட்டும் பரிஹஸிக்கின்றனர்.

स्तोतव्यैः स्तूयते नित्यं सेवनीयैश्च सेव्यते ।
न बिभेति न जिहेति तथापि धनिको जनः ॥ ६३ ॥

ஸ்தோதவ்யை: ஸ்தூயதே நித்யம்
ஸேவநீயைஶ்ச ஸேவ்யதே ।
ந பிபேதி ந ஜிஹ்ரேதி
ததாபி தநிகோ ஜந: ॥ 63

தனிகனுயுள்ள ஒருவன் தன்னல் துதிக்கத் தக்க பெரியோர்களால் தான் துதிக்கப்பெறுகிருன்; பின்னும் தான் ஸேவிக்கத்தக்க பெரியோர்களால் தான் எப்பொழுதும் ஸேவிக்கப்பெறுகிருன். இது காரணமாக அவன் அச்சங்கொள்வதில்லை, வெட்கப்படுகிறது மில்லை.

क्षणमात्रं गृहावेशो याममात्रं सुरामदः ।
लक्ष्मीमदस्तु मूर्खाणामादेहमनुवर्तते ॥ ६४ ॥

க்ஷணமாத்ரம் க்ருஹாவேஶ:
யாமமாத்ரம் ஸுராமத: ।
லக்ஷ்மீமதஸ் து மூர்க்காணும்
ஆதேஹமநுவர்த்ததே ॥ 64

ஒருவனுக்குக் கிரக ஆவேசம் (பேய்) பிடித்தால் அது கணப்பொழுது இருக்கிறது. கள் மயக்கம் ஒரு யாமமே இருக்கும். செல்வத்தினலுண்டாகிய மதம் பிடித்தாலோ மூடர்களுக்கு இந்தச் சரீரமுள்ளளவும் அது தொடருகிறது.

श्रीर्मासमर्धमासं वा चेष्टित्वा विनिवर्तते ।
विकारस्तु तदारब्धो नित्यं लशुनगन्धवत् ॥ ६५ ॥

ஸ்ரீர் மாஸமர்தமாஸம் வா
சேஷ்டித்வா விநிவர்த்ததே ।
விகாரஸ் து ததாரப்தோ
நித்யம் லஶுநகந்தவத் ॥ 65

உலகில் மனிதனிடத்தில் செல்வம் ஒருமாதமோ அதில் பகுதிக் காலமோ இருந்து பிறகு அவனை விட்டொழிகிறது. அதனல் அவனுக்கு உண்டாகும் சித்தவிகாரமோ, *உள்ளியிலுள்ள மணம்போல் அவனிடம் நிலைபெற்று நின்றுவிடுகிறது; அவனை அது லகுவில் விடுவதில்லை.

कण्ठे मदः †कोद्रवजो हृदि ताम्बूलजो मदः ।
लक्ष्मीमदस्तु सर्वाङ्गे पुत्रदारमुखेष्वपि ॥ ६६ ॥

கண்டே மத: கோத்ரவஜ:
ஹ்ருதி தாம்பூலஜோ மத: ।
லக்ஷ்மீமதஸ் து ஸர்வாங்கே
புத்ரதாரமுகேஷ்வபி ॥ 66

* உள்ளி - வெள்ளைப்பூண்டு.

† கோத்ரவம் - வரகு. இதை உணவாகப் புசித்தால் இது தொண்டையில் ஜீரணிக்கும் வரையில் பாதிக்கும்.

கோத்ரவத்தினால் உண்டாகும் மதம் கழுத்தில் நிற்கும். தாம்பூலத்தினால் உண்டாகும் மதம் ஹ்ருதயத்தில் நிற்கும். செல்வத்தினால் உண்டாகும் மதமோ அவ்விதமல்ல; அது சரீரம் முழுவதும் பரவியிருப்பது. பின்னும் அந்தத் தனிகனுடைய பிள்ளைகள் மனைவி இவர்களுடைய முகங்களிலும் பரவியிருப்பதுமாகும்.

यत्रासीदस्ति वा लक्ष्मीस्तत्रोन्मादः प्रवर्तताम् ।
कुलेऽप्यवतरत्येष कुष्ठापस्मारवत् कथम् ॥ ६७ ॥

யத்ராஸீதஸ்தி வா லக்ஷ்மீ:
தத்ரோந்மாத: ப்ரவர்த்ததாம் |
குலேப்யவதரத்யேஷா
குஷ்டாபஸ்மாரவத் கதம் || 67

எவனிடத்தில் செல்வம் முன்பு சில காலம் இருந்ததோ, எவனிடத்தில் இப்பொழுது இருக்கிறதோ, அவர்களிடத்தில் தனது மதத்தினால் வந்த உன்மாததோஷம் உண்டாவதாக. இந்த *உன்மாதம் குஷ்டம் போலும், அபஸ்மார ரோகம் போலும். அவர்களுடைய குலத்திலும் இவ்வாறு தொடர்ந்து உண்டாகிறது.

अध्यापयन्ति शास्त्राणि तृणीकुर्वन्ति पण्डितान् ।
विस्मारयन्ति जातिं स्वां वराटाः पञ्चषाः करे ॥ ६८ ॥

அத்யாப்யந்தி ஶாஸ்த்ராணி
த்ருணீகுர்வந்தி பண்டிதாந் |
விஸ்மாரயந்தி ஜாதிம் ஸ்வாம்
வராடா: பஞ்சஷா: கரே || 68

---

*உன்மாதம் - மனத்திலுண்டாகும் மயக்கம்.

கையில் ஐந்தாறு காசுகள் இருந்தால் அவை மனிதர்களுக்குச் சாஸ்திரங்களை ஓதுவிக்கின்றன; பண்டிதர்களைத் துரும்பென மதிக்கச் செய்கின்றன; தன்து ஜாதியையும் மறக்கச் செய்கின்றன.

बिभर्तु भृत्यान् धनिको दत्तां वा देयमर्थिषु ।
यावद् याचकसाधर्म्यं तावल्लोभो न मृष्यति ॥ ६९ ॥

பிபர்த்து ப்ருத்யாந் தநிக:
 தத்தாம் வா தேயமர்த்திஷு |
யாவத் யாசகஸாமர்த்யம்
 தாவல்லோபோ ந ம்ருஷ்யதி || 69

பணமுள்ளவன் தன் வேலைக்காரனைப் போஷிக்கட்டும். யாசகன் விஷயத்தில் கொடுக்கத்தக்க பொருளைக் கொடுக்கட்டும். ஆனால் யாசகனுடைய திறமை எவ்வளவோ அவ்வளவையும், தனிகனுடைய யோக்கியதைக்கு நிகராகத் தானம் செய்வதை இந்த லோபகுணம் கொடுக்கிறது. உலகம் பொறுக்காதன்றோ?

12. கோள் சொல்லுபவன்

धनभारो हि लोकस्य पिशुनैरिव धार्यते ।
कथं ते तं लघूकर्तुं यतन्तेऽपरथा स्वतः ॥ ७० ॥

தநபாரோ ஹி லோகஸ்ய
 பிஶுநைரிவ தார்யதே |
கதம் தே தம் லகூகர்த்தும்
 யதந்தேபரதா ஸ்வத: || 70

உலகில் மனிதன் வைத்துள்ள தனத்தின் சுமையைக் கோள் சொல்லுபவர்களே சுமக்கின்றனர். அவ்விதமில்லாது போனால், அதை லேசாகச் செய்வதற்காக அந்தக் *கோள் சொல்லுபவர் ஏன் தாமாகவே முயலுகின்றனரோ?

श्रमानुरूपं पिशुने किमुपक्रियते नृपैः ।
द्विगुणं त्रिगुणं चैव कृतान्तो लालयिष्यति ॥ ७१ ॥

ஶ்ரமாநுரூபம் பிஶுநே
கிமுபக்ரியதே ந்ருபை: ।
த்விகுணம் த்ரிகுணம் சாபி
க்ருதாந்தோ லாலயிஷ்யதி ॥ 71

அரசர்கள் தங்களிடத்தில் வந்து †கோள் சொல்லுவோருக்கு அவர்களுடைய சிரமத்துக்குத் தக்கபடி என்ன உபகாரம் செய்கின்றனர்? யாதுமில்லை. ஆனால் இங்கு இவர்கள் படுகிற சிரமத்துக்கு ஈடாக மாத்திரமல்ல; இரண்டு மூன்று பங்கு அதிகமாகவே யமதேவன் ஸம்மானம் கொடுப்பான்.

गोकर्णे भद्रकर्णे च जपो दुष्कर्मनाशनः ।
राजकर्णे जपः सद्यः सर्वकर्मविनाशनः ॥ ७२ ॥

கோகர்ணே பத்ரகர்ணே ச
ஜபோ துஷ்கர்மநாஶந: ।
ராஜகர்ணே ஜப:
ஸத்ய: ஸர்வகர்மவிநாஶந: ॥ 72

*கோள் சொல்லுகிறவர்களுடைய சேர்க்கையினால் தனிகனுடைய செல்வம் தானாகவே செலவாகிறது என்பது கருத்து.

†கோள் சொல்லுபவர்கள் யமவேதனையை அநுபவிப்பார்கள் என்பது கருத்து.

*கோகர்ணம், பத்ரகர்ணம் இவற்றில் செய்கின்ற ஜபம் தினையளவாயுள்ள செயல்களை அழிக்க வல்லது. ஆனால் ராஜ கர்ணத்தில் (அரசனுடைய காதில்) செய்யும் ஜபம் (கோள் சொல்லுவது) அப்பொழுதே எல்லாச் செயல்களையும் அழிக்கும் திறமை வாய்ந்தது.

न स्वार्थं किंचिदिच्छन्ति न प्रेर्यन्ते च केनचित् ।
परार्थेषु प्रवर्तन्ते शठाः सन्तश्च तुल्यवत् ॥ ७३ ॥

ந ஸ்வார்த்தம் கிஞ்சிதிச்சந்தி
ந ப்ரேர்யந்தே ச கேநசித் ।
பரார்த்தேஷு ப்ரவர்த்தந்தே
ஶடா: ஸந்தஶ்ச துல்யவத் ॥ 73

துஷ்டர்களும் (பொல்லாதவர்கள்) சிஷ்டர்களும் (நல்லவர்கள்) ஒன்றாகவே இருக்கின்றனர். எப்படியெனில், சிஷ்டர்கள் தங்களுக்காக ஒன்றையும் விரும்புவதில்லை, பிறருடைய தூண்டுதலால் ஒரு காரியமும் செய்வதில்லை. பிறருடைய விஷயத்திலேயே அவர்கள் முயற்சி செய்கிறவர்கள். துஷ்டர்களும் அவ்விதமே தமது பொருளை விரும்புவதில்லை; ஒருவர் தூண்டாமலே பிறருடைய பொருளைப் பறிப்பதிலேயே முயற்சி செய்கிறார்கள்.

---

*கோகர்ணம், பத்ரகர்ணம் இவை இரண்டும் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்கள். அங்கே செய்யும் ஜபம் எல்லாப் பாவங்களையும் களையும் தன்மைவாய்ந்தது. அரசனுடைய காதில் செய்யும் ஜபம் (ராஜகர்ணே ஜபம் அரசனிடம் கோள் சொல்லுதல்) எல்லாருடைய செயல்களையும் அழிக்க வல்லது என்பது கருத்து.

कालान्तरे ह्यनर्थाय गृध्रो गेहोपरि स्थितः ।
खलो गृहसमीपस्थः सद्योऽनर्थाय देहिनाम् ॥ ७४ ॥

காலாந்தரே ஹ்யநர்த்தாய
க்ருத்ரோ கேஹோபரி ஸ்திதः ।
கலோ க்ருஹஸமீபஸ்தः
ஸத்யோநர்த்தாய தேஹிநாம் ॥ 74

கழுகு, பருந்து, கோட்டான் இவைகள் வீட்டின் மேற்கூரையில் உட்கார்ந்தால் அவை சில காலம் கடந்தபின் வீட்டுக்காரனுக்கு அழிவை உண்டுபண்ணக் காரணமாகின்றன. துஷ்டன் வீட்டினருகில் குடியிருந்தானுல், அப்பொழுதே அவ் வீட்டுக்காரனுடைய அழிவுக்கு அவன் காரணமாகிறுன்.

18. லோபிகள்

शुष्कोपवासो धर्मेषु भैषज्येषु च लङ्घनम् ।
जपयज्ञश्च यज्ञेषु रोचते लोभशालिनाम् ॥ ७५ ॥

ஶுஷ்கோபவாஸோ தர்மேஷு
பைஷஜ்யேஷு ச லங்கநம் ।
ஜபயஜ்ஞஶ்ச யஜ்ஞேஷு
ரோசதே லோபஶாலிநாம் ॥ 75

லோபகுணமுடையவர்களுக்கு, சாஸ்திரத்தில் விதித்துள்ள தர்மங்களுக்குள், சுஷ்கோபவாஸம் இருப்பதாகிய தர்மமே ஸாரமாகத் தோன்றுகிறது. வியாதி வந்தால் மருந்துகளுக்குள் லங்கனமாக (பட்டினி) இருப்பதே ஸாரமாகத் தோன்றுகிறது.

யஜ்ஞங்களுக்குள் ஜபயஜ்ஞமே சிறந்ததாகத் தோன்றுகிறது.

किं वक्ष्यतीति धनिकाद् यावदुद्विजतेऽधनः ।
किं प्रक्ष्यतीति लुब्धोऽपि तावदुद्विजते ततः ॥ ७६ ॥

கிம் வக்ஷ்யதீதி தநிகாத்
யாவதுத்விஜதேதந: ।
கிம் ப்ரக்ஷ்யதீதி லுப்தோபி
தாவதுத்விஜதே தத: ॥ 76

வறுமையுற்ற ஒருவன் தனிகனைப் பார்த்து யாசிக்கும் பொழுது, 'இவன் என்ன சொல்லுவானோ?' என்று யாசகன் அச்சம் கொள்ளுகிறான். அதற்குள்ளாகவே லோபியான தனிகனும், 'இந்த யாசகன் நம்மை என்ன கேட்பானோ?' என்று அவனிடத்தில் அச்சம் கொள்ளுகிறான்.

सर्वमातिथ्यशास्त्रार्थं साक्षात्कुर्वन्ति लोभिनः ।
भिक्षाकबलमेकैकं ये हि पश्यन्ति मेरुवत् ॥ ७७ ॥

ஸர்வமாதித்யஶாஸ்த்ரார்த்தம்
ஸாக்ஷாத்குர்வந்தி லோபிந: ।
பிக்ஷாகபலமேகைகம் யே ஹி
பஶ்யந்தி மேருவத் ॥ 77

லோபிகள் தம் வீட்டுக்கு வந்த அதிதிக்கு அன்னமிடும்பொழுது, தாங்கள் கொடுக்கிற ஒவ்வொரு கவளத்தையும், மேருவைத் தூக்கிக் கொடுத்தது போலப் பார்க்கின்றனர். ஆகையால்

அந்த *அதிதிசாஸ்திரத்தின் ஸகல ஸாரத்தையும் லோபிகளே நன்ருக உணருகின்றனர். ஒவ்வொரு கவளமும் மேருவாகவே அவர்களுடைய அநுபவத்துக்குக் காண்கிறது.

घनपालः पिशाचो हि दत्ते स्वामिन्युपस्थिते ।
घनलुब्धः पिशाचस्तु न कस्मैचन दित्सति ॥ ७८ ॥

தநபால: பிஶாசோ ஹி
 தத்தே ஸ்வாமிந்யுபஸ்திதே ।
தநலுப்த: பிஶாசஸ் து
 ந கஸ்மைசந தித்ஸதி ॥ 78

†தனபாலன் என்னும் பிசாசம் ஒன்று. தனலுப்தன் என்னும் பிசாசம் மற்ருென்று. தனபாலன் என்ற பிசாசம், தனத்தைப் பரிபாலனம் செய்து, அதற்கு உரியவன் வந்துவிட்டால் அதை அவனிடம் கொடுத்துவிடுகிறது. இரண்டாவதான தனலும்தன் என்ற பிசாசமோ அதை ஒருவருக்கும் கொடுப்பதேயில்லை.

---

*அதிதியைக் குறித்த சாஸ்திரங்களில் 'அதிதிக்கு ஒரு கவளம் அன்னம் கொடுத்தால், அது மஹாமேருவுக்கு நிகராகும்' எனச் சொல்லியுள்ளது. அதாவது மேருவைத் தானமாகக் கொடுத்த புண்ணியபலன் உண்டு எனச் சொல்லியுள்ளதைக் கவி இந்த லோபிகளிடத்தில் பரிஹாஸமாக உருவகம் செய்கிருர்.

†தனபாலன்—தனத்தைக் காவல் புரிகிறவன். தனலுப்தன்—தனத்தின் மீது ஆசையுள்ளவன். இவர்கள் இருவரையும் பிசாசம் என்று கவி இங்கு உருவகம் செய்துள்ளார்.

दातारोऽर्थिभिरर्थ्यन्ते दातृभिः पुनरर्थिनः ।
कर्तृकर्मव्यतीहारादहो निम्नोन्नतं कियत् ॥ ७९ ॥

தாதாரோர்த்திபிரர்த்யந்தே
தாத்ருபி: புநரர்த்திந: ।
கர்த்ருகர்மவ்யதீஹாராத்
அஹோ நிம்நோந்நதம் கியத் ॥ 79

*தானம் செய்கிறவர்கள் யாசகர்களால் யாசிக்கப்பெறுகின்றனர். பிறகு அந்தத் தானம் கொடுப்பவர்களே காலவசத்தால், முன்பு யாசகராக இருந்து தானம் வாங்கியவனிடத்தில் தானத்தை வாங்குகின்றனர். இவ்வாறு தானத்திற்குக் கர்த்தாவாக இருந்தவன் தானத்திற்குக் கர்மாவாகிறான். தானத்திற்குக் கர்மாவாக இருந்தவன் தானத்திற்குக் கர்த்தாவாக ஆகிறான். இது விந்தையிலும் விந்தையன்றோ! இவ்வாறு உலகம் மேடுபள்ளமுள்ளதாகவே காணப்பெறுகிறது.

स्वस्मिन्नसति नार्थस्य रक्षकः संभवेदिति ।
निश्चित्यैव स्वयमपि भुङ्क्ते लुब्धः कथंचन ॥ ८० ॥

ஸ்வஸ்மிந்நஸதி நார்த்தஸ்ய
ரக்ஷக: ஸம்பவேதிதி ।
நிஶ்சித்யைவம் ஸ்வயமபி
புங்க்தே லுப்த: கதஞ்சந ॥ 80

---

*தானகர்த்தா-தானம் கொடுப்பவன். தானகர்மா - தானத்தை வாங்குபவன். ஒரு காலத்தில் தானம் செய்துவறியவனாகிப் பிறகு, தானம் வாங்கியவனிடமே முன்பு கொடுத்தவன் தானம் வாங்கும் நிலையைக் கண்டு கவி இவ்வாறு வர்ணிக்கிறார்.

*லோபியானவன், தான் பிழைத்திராத பக்ஷத்தில் தன்னுடைய தனத்திற்குச் சரியான ரக்ஷகன் இருக்கமாட்டான் என்று தீர்க்காலோசனை செய்து உறுதிகொண்டு, பிராணதாரணத்தின் பொருட்டுத் தனது அன்னத்தைக்கூட மிகுந்த பிரயாஸையோடு புசித்துவிடுகிறுன்.

प्रस्थास्यमानः प्रविशेत् प्रतिष्ठेत दिनेदिने ।
विचित्रानुल्लिखेद् विघ्नांस्तिष्ठासुरतिथिश्चिरम् ॥ ८१ ॥

ப்ரஸ்தாஸ்யமாநः ப்ரவிஶேத்
ப்ரதிஷ்டேத திநேதிநே ।
விசித்ராநுல்லிகேத் வித்வாந்
திஷ்டாஸுரதிதிஶ் சிரம் ॥ 81

நெடுநாள் அயலார்வீட்டில் புசித்துக்கொண்டிருக்கும் எண்ணத்துடன் அதிதியாக வந்த ஒருவன், அவனை வீட்டுக்காரர்கள் சில உபாயங்களால் போகச் சொன்னாலும் போய்விடுவான்; உடனே திரும்பவும் வந்து சேருவான். தினந்தோறும் தானுகவே பிரயாணப்படுவான்; திரும்பவும் வருவான். பிராயணத்தின் தடைக்குரிய சில இடையூறுகளை மற்றவர்கள் வியக்கும்படி ஊகித்துச் செல்லுவான்.

14. பொருளீட்டும் உபாயம்

घटकं सम्यगाराध्य वैराग्यं यावदाहरेत् ।
तावदर्थाः प्रसिध्यन्ति यावच्चापलमावृतम् ॥ ८२ ॥

---

* ஆஹாரமின்றிப் பிழைத்திருக்க உபாயம் இருந்தால் லோபி புசிக்காமலே தனத்தைக் காத்துக்கொண்டிருப்பான் என்பது பொருள்.

கடகம் ஸம்யகாராத்ய
வைராக்யம் யாவதாஹரேத் |
தாவதர்த்தா: ப்ரஸித்யந்தி
யாவச்சாபலமாவ்ருதம் || 82

அரசனிடத்தில் தனக்கு ஸஹாயமாகச் சொல்லுகிற புருஷனைத் துதித்துப் பல உபாயங்களால் திருப்தி செய்வித்து, எவ்வளவு காலம் வரையில் வைராக்கியத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்ளுகிருனே, எவ்வளவு காலம்வரையில் தனது பொருளாசையானது வெளிப்படாமல் மறைந்திருக்கிறதோ, அதுவரையில்தான் இவனுக்குப் பொருள் நிறைவுள்ளதாக இருக்கும்.

एकतः सर्वशास्त्राणि तुलसीकाष्ठमेकतः ।
वक्तव्यं किंचिदित्युक्तं वस्तुतस्तुलसी वरा ॥ ८३ ॥

ஏகத: ஸர்வஶாஸ்த்ராணி
துலஸீகாஷ்டமேகத: |
வக்தவ்யம் கிஞ்சித்யுக்தம்
வஸ்துதஸ் துலஸீ வரா || 83

பொருளை ஸம்பாதிப்பவன் ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறியிருப்பது ஒரு பங்கு. *துளசிமணி மாலைகளை அணிந்திருப்பது மற்ருெரு பங்கு. இந்தக் கலியில் சாஸ்திரஞானத்தைக் காட்டிலும், துளசிமணி மாலையே உண்மையில் மேலாக இருக்கிறது. அதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியது அதிகம் இருப்பினும் இங்கே சிறிதே சொல்லப்பெற்றது.

* துளசிமணி மாலையைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு அதிகப் பொருள் கிடைக்கிறது.

विस्मृतं वाहटेनेदं तुलस्याः पठता गुणान् ।
विश्वसंमोहिनी वित्तदायिनीति गुणद्वयम् ॥ ८४ ॥

விஸ்ம்ருதம் வாஹடேநேதம்
துலஸ்யா: படதா குணாந் ।
விஸ்வஸம்மோஹிநீ வித்த
தாயிநீதி குணத்வயம் ॥ 84

வைத்திய சாஸ்திரத்தில் வாஹடர் துளசியின் குணங்களைப் படித்துள்ளார். அதில், துளசி உலகை மோஹமடையச் செய்கிறது எனவும், பொருளைக் கொடுப்பது எனவும் உள்ள இரண்டு குணங்களைப் படிக்க மறந்துவிட்டார்.

प्रदीयते विदुष्येकं कवौ दश नटे शतम् ।
सहस्रं दाम्भिके लोके श्रोत्रिये तु न किंचन ॥ ८५ ॥

ப்ரதீயதே விதுஷ்யேகம்
கவௌ தஶ நடே ஶதம் ।
ஸஹஸ்ரம் தாம்பிகே லோகே
ஶ்ரோத்ரியே ந து கிஞ்சந ॥ 85

இந்தக் கலியில், பண்டிதன் விஷயத்தில் ஒன்றும், கவிபாடுகிறவன் விஷயத்தில் பத்தும், கூத்தாடி விஷயத்தில் நூறும், டாம்பிகன் விஷயத்தில் ஆயிரமும் கொடுக்கின்றனர். வேதமோதுகிறவன் விஷயத்தில் ஒரு தானமும் கொடுப்பதில்லை.

15. டம்பக்காரர்கள்

कौपीनं भसितालेपो दर्भा रुद्राक्षमालिका ।
मौनमेकासिका चेति मूर्खसंजीवनानि षट् ॥ ८६ ॥

கௌபீநம் பஸிதாலேபோ
தர்பா ருத்ராக்ஷமாலிகா ।
மௌநமேகாஸிகா சேதி
மூர்க்கஸஞ்ஜீவநாநி ஷட் ॥ 86

கோவணத்தை மாத்திரம் தரித்தல், சரீரம் முழுவதும் பஸ்மத்தைப் பூசிக்கொள்ளுதல், தர்ப்பைகள், ருத்திராக்ஷமாலைகள், மௌனம், ஓரிடத்தில் அசையாதிருத்தல் ஆகிய இந்த ஆறும் மூடர்களுக்கு ஜீவனோபாயமாக அமைகின்றன.

वासः पुण्येषु तीर्थेषु प्रसिद्धश्च मृतो गुरुः ।
अध्यापनावृत्तयश्च कीर्तनीया धनार्थिभिः ॥ ८७ ॥

வாஸ: புண்யேஷு தீர்த்தேஷு
ப்ரஸித்தஶ்ச ம்ருதோ குரு: ।
அத்யாபநாவ்ருத்தயஶ்ச
கீர்த்தநீயா தநார்த்திபி: ॥ 87

பொருளைத் திரட்ட விரும்புகிறவர்கள் ஸபைகளிலும் மற்றுமுள்ள இடங்களிலும் சொல்லத்தக்க விஷயங்கள் எவையெனில், "நாங்கள் வசிக்கும் இடம் புண்ணிய தீர்த்தங்களும், புண்ணிய ஸ்தலங்களுமாகும். உலகத்தில் ஞானத்தினால் உயர்ந்து விளங்கி மரித்துவிட்டவர் எங்கள் குரு. சிஷ்யர்களுக்கு நாங்கள் இத்தனை தட்வை பெரிய சாஸ்திரங்களை ஓதுவித்தோம்' என்று சொல்லவேண்டும்.

मन्त्रभ्रंशे संप्रदायः प्रयोगश्च्युतसंस्कृतौ ।
देशधर्मस्त्वनाचारे पृच्छतां सिद्धमुत्तरम् ॥ ८८ ॥

மந்த்ரப்ரம்ஶே ஸம்ப்ரதாய:
ப்ரயோகஶ்ச்யுதஸம்ஸ்க்ருதௌ ।
தேசதர்மஸ் த்வநாசாரே
ப்ருச்சதாம் ஸித்தமுத்தரம் ॥ 88

பொருளைத் தேட வெளிப்பட்டவன், டம்பத்துக்காகத் தான் அநுஷ்டிக்கும் ஒரு கருமத்தில் மந்திரம் தவறினால், குருவின் உபதேசம் இவ்விதம் என்றும், செய்ய வேண்டிய சில ஸம்ஸ்காரங்கள் தவறினால், பிராயச்சித்தம் செய்கிறோம் என்றும், சில அநாசார நடத்தை உண்டானால், எங்கள் தேச தர்மம் இதுதான் என்றும் அப்போது கேட்பவர்களுக்கு யோசிக்காமல் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

यथा जानन्ति बहवो यथा वक्ष्यन्ति दातरि ।
तथा धर्मं चरेत् सर्वं न वृथा किंचिदाचरेत् ॥ ८९ ॥

யதா ஜாநந்தி பஹவோ
யதா வக்ஷ்யந்தி தாதரி ।
ததா தர்மம் சரேத் ஸர்வம்
ந வ்ருதா கிஞ்சிதாசரேத் ॥ 89

டாம்பிகன் தான் செய்யும் ஸகல தர்மங்களையும் பல மக்களும் எப்படி அறிவார்களோ, எப்படியானால் இவற்றைத் தானம் செய்கிற பிரபுவினிடத்தில் சொல்லுவார்களோ, அப்படிப் பிரஸித்தி பண்ணிச் செய்யக்கடவனேயன்றி, ஒருவனும் அறியாதபடி வீணாக ஒரு தர்மத்தையும் செய்யக்கூடாது.

सदा जपपटो हस्ते मध्ये मध्येऽक्षिमीलनम् ।
सर्वं ब्रह्मेति वादश्च सद्यः प्रत्ययहेतवः ॥ ९० ॥

ஸதா ஜபபடோ ஹஸ்தே
மத்யே மத்யேக்ஷிமீலநம் |
ஸர்வம் ப்ரஹ்மேதி வாதஶ்ச ஸத்ய:
ப்ரத்யயஹேதவ: || 90

கையில் எப்பொழுதும் ஜபவஸ்திரம் (ஜபம் செய்யும்பொழுது கையை மூடிக்கொள்ளுகிற வஸ்திரம்), ஜபம் செய்யும்பொழுது இடையே இடையே கண்களை மூடிக்கொள்வது, 'எல்லாம் ப்ரஹ்மமயம்' என்று அடிக்கடி சொல்லுதல் ஆகிய இவை டம்பக்காரர்களை மக்கள் அப்பொழுதே நம்புவதற்குக் காரணமாகின்றன.

आमध्याह्नं नदीवासः समाजे देवतार्चनम् ।
सततं शुचिवेषश्चेत्येतद् दम्भस्य जीवितम् ॥ ९१ ॥

ஆமத்யாஹ்நம் நதீவாஸ:
ஸமாஜே தேவதார்ச்சநம் |
ஸததம் ஶுசிவேஷஶ் சேத்யேதத்
தம்பஸ்ய ஜீவிதம் || 91

நண்பகல் வரையில் அநுஷ்டானம் செய்வதற்காக நதிக்கரையில் வாஸம் செய்வதும், பல பண்டிதர்களும் மற்றும் சிலரும் கூடியிருக்கும் ஸபையில் சாஸ்திர விசாரத்துக்கு இடங்கொடாமல் தேவதார்ச்சனை செய்வதும், எப்பொழுதும் பகட்டான வேஷத்தோடு இருத்தலும் ஆகிய இவை யாவும் டாம்பிகனை பண்டிதனுடைய ஜீவனோபாயங்கள்.

तावद्दीर्घं नित्यकर्म यावत् स्याद् द्रष्टृमेलनम् ।
तावत् संक्षिप्यते सर्वं यावद् द्रष्टा न विद्यते ॥ ९२ ॥

தாவத் தீர்கம் நித்யகர்ம
யாவத் ஸ்யாத் த்ருஷ்ட்ருமேலநம் |
தாவத் ஸம்க்ஷிப்யதே ஸர்வம்
யாவத் த்ரஷ்டா ந வித்யதே || 92

எவ்வளவு காலம் வரையில் தான் செய்வதைப் பார்க்க ஒருவன் நேர்ந்திருக்கிருனே, அவ்வளவு காலம்வரை நித்யகர்மாநுஷ்டானம் டாம்பிகனுக்கு நீண்ட நேரம் நடக்கும். எவ்வளவு காலம் வரையில் தான் செய்ததைப் பார்க்கப் பக்கத்தில் ஒருவரும் இல்லையோ, அதற்குள்ளாகவே நித்திய கர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாகச் செய்து முடித்துவிடுவான்.

आनन्दबाष्परोमाञ्चौ यस्य स्वेच्छावशंवदौ ।
किं तस्य साधनैरन्यैः किंकराः सर्वपार्थिवाः ॥ ९३ ॥

ஆநந்தபாஷ்பரோமாஞ்சௌ
யஸ்ய ஸ்வேச்சாவஶம்வதௌ |
கிம் தஸ்ய ஸாதநைரந்யை:
கிங்கரா: ஸர்வபார்த்திவா: || 93

எவனுக்கு நினைத்த அளவிலே ஆனந்தக் கண்ணீர் ஸ்வாதீனமாக உண்டாகிறதோ, ரோமங்கள் சிலிர்த்துக்கொள்ளுகின்றனவோ, அவனுக்குப் பொருள் ஸம்பாதிக்கிற விஷயத்தில் வேறு ஸாதனங்களினுல் என்ன பிரயோஜனம்? அவனுக்கு அரசர்கள் எல்லாரும் கிங்கரர்களே.

16. துர்ஜனன் (துஷ்டன்)

दण्ड्यमाना विकुर्वन्ति लाल्यमानास्ततस्तराम् ।
दुर्जनानामतो न्याय्यं दूरादेव विसर्जनम् ॥ ९४ ॥

தண்ட்யமாநா விகுர்வந்தி
லால்யமாநாஸ் ததஸ்தராம் |
துர்ஜநாநாமதோ ந்யாய்யம்
தூராதேவ விஸர்ஜநம் || 94

*துஷ்டர்களைத் தண்டித்தால் அவர்கள் தண்டித்தவன் விஷயத்தில் மனோவிகாரத்தை அடைகின்றனர். அவர்களைக் கொண்டாடினாலோ அதனால் இவன் பயந்தவன் என்று நினைத்துப் பின்னும் அதிகமாகக் கொண்டாடினவன் விஷயத்தில் மனோவிகாரத்தையே அடைகின்றனர். ஆதலால் அவர்களைத் தூரத்தில் ஒதுக்கி வைத்துவிடுவதே நீதிக்குப் பொருந்தும்.

अदानमीषद्दानं च किंचित् कोपाय दुर्धियाम् ।
संपूर्णदानं प्रकृतिविरामो वैरकारणम् ॥ ९५ ॥

அதாநமீஷத்தாநம் ச
கிஞ்சித் கோபாய துர்தியாம் |
ஸம்பூர்ணதாநம் ப்ரக்ருதி:
விராமோ வைரகாரணம் || 95

துஷ்டர்களுக்கு ஒன்றும் கொடாமலிருப்பதும், கொஞ்சமாகக் கொடுப்பதும் சிறிது கோபத்துக்குக்

---

*துஷ்டர்களை விரோதித்துக்கொள்வதும், நட்பாகச் செய்துகொள்வதும் கூடா.

காரணமாகும். அதிகமாகக் கொடுத்தால் தனது துஷ்ட ஸஹவாஸத்தில் நிலைத்தே யிருப்பார்கள். அதாவது கொடையாளிகளிடம் அவர்களுக்கு நன்றி இருக்காது. கொடுக்காதிருந்தாலும் இவர்களிடம் அது பகைமைக்குக் காரணமாகிறது.

ज्यायानसंस्तवो दुष्टैरीर्ष्यायै संस्तवः पुनः ।
अपत्यसंबन्धविधिस्त्वनर्थायैव केवलम् ॥ ९६ ॥

ஜ்யாயாநஸம்ஸ்தவோ துஷ்டை:
ஈர்ஷ்யாயை ஸம்ஸ்தவ: புந: |
அபத்யஸம்பந்தவிதிஸ்து
அநர்த்தாயைவ கேவலம் || 96

துஷ்டர்களோடு பழக்கம் கொள்ளாதிருத்தலே உயரிய செயலாகும். அவர்களோடு இணங்கி யிருப்பதும் அஸூயைக்குக் காரணமாகும். அவர்களோடு கொண்டு கொடுத்துத் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதோ தனது அழிவுக்கு வழி வகுக்கும்.

ज्ञातेयं ज्ञानहीनत्वं पिशुनत्वं दरिद्रता ।
मिलन्ति यदि चत्वारि तद्दिशेऽपि नमो नमः ॥ ९७ ॥

ஜ்ஞாதேயம் ஜ்ஞாநஹீநத்வம்
பிஶுநத்வம் தரித்ரதா |
மிலந்தி யதி சத்வாரி
தத்திசேபி நமோ நம: || 97

ஞாதியாக இருப்பது, ஞானமில்லாதிருப்பது, கோள் சொல்லுதல், வறுமை ஆகிய இந்த நான்கும் எவனிடம் நிறைந்துள்ளனவோ, அந்தப் பெருமை வாய்ந்த புருஷன் இருக்கும் திக்குக்கு நமஸ்காரம்.

परच्छिद्रेषु हृदयं परवार्तासु च श्रवः ।
परमर्मसु वाचं च खलानामसृजद् विधिः ॥ ९८ ॥

பரச்சித்ரேஷு ஹ்ருதயம்
பரவார்த்தாஸு ச ஶ்ரவ: ।
பரமர்மஸு வாசம் ச
கலாநாமஸ்ருஜத் விதி: ॥ 98

துஷ்டர்களுக்கு, அயலார் குற்றங்களை ஆராய்வதற்காக மனத்தையும், அயலாருடைய விஷயங்களைக் கேட்பதற்காகச் செவிகளையும், அயலாருடைய மர்மங்களான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச வாக்கையும் நான்முகன் படைத்துக் கொடுத்துள்ளான்.

विषेण पुच्छलग्नेन वृश्चिकः प्राणिनामिव ।
कलिना दशमांशेन सर्वः कालोऽपि दारुणः ॥ ९९ ॥

விஷேண புச்சலக்நேந
வ்ருஶ்சிக: ப்ராணிநாமிவ ।
கலிநா தஶமாம்ஶேந கால:
ஸர்வோபி தாருண: ॥ 99

தேள் தன் வாலின் நுனியில் தங்கியிருக்கிற விஷத்தினுல் எல்லாப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்கிறது. அதுபோல இந்தக் கலி மிகவும் கொடூரமாக உள்ள தன் பத்தாவது அம்சத்தினுடைய தொடர்பினுல், முந்தியுள்ள எல்லாக் காலத்தையும் விடக் கொடூரமாகிவிட்டது.

यत्र भार्यागिरो वेदा यत्र धर्मोऽर्थसाधनम् ।
यत्र स्वप्रतिभा मानं तस्मै श्रीकलये नमः ॥ १०० ॥

யத்ர பார்யாகிரோ வேதா:
யத்ர தர்மோர்த்தஸாதநம் |
யத்ர ஸ்வப்ரதிபா மாநம்
தஸ்மை ஶ்ரீகலயே நம: ‖ 100

எந்தக் கலியில், மனைவியின் சொற்கள், விதி விலக்கோடு கூடிய வேதங்களின் கட்டளைபோலத் தவறுமல் அவசியம் அநுஷ்டிக்கப் பெறுகின்றனவோ, எந்தக் கலியில் பொருளை ஈட்டுவதற்கு உரிய உபாயமே சிறந்த தர்மமாகக் கருதப்பெறுகிறதோ, எந்தக் கலியில் தனக்குத் தோன்றிய எண்ணங்களே சிறந்த பிரமாணமாகக் கருதப் பெறுகின்றனவோ அந்தப் பெருமை வாய்ந்த ஶ்ரீகலியுக புருஷனுக்கு நமஸ்காரம்.

काममस्तु जगत् सर्वं कालस्यास्य वशंवदम् ।
कालकालं प्रपन्नानां कालः किं नः करिष्यति ॥ १०१ ॥

காமமஸ்து ஜகத் ஸர்வம்
காலஸ்யாஸ்ய வஶம்வதம் |
காலகாலம் ப்ரபந்நாநாம் கால:
கிம் ந: கரிஷ்யதி ‖ 101

இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் இவ்விதம் கொடூரமாக உள்ள கலி புருஷனுக்கு வசமாகட்டும்.

*காலகாலனைச் சரணடைந்த நம் விஷயத்தில் கலிபுருஷன் என்ன செய்ய முடியும்? ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்பது கருத்து.

कविना नीलकण्ठेन कलेरेतद् विडम्बनम् ।
रचितं विदुषां प्रीत्यै राजास्थानानुमोदनम् ॥ १०२ ॥

கவிநா நீலகண்டேந
கலேரேதத் விடம்பநம் |
ரசிதம் விதுஷாம் ப்ரீத்யை
ராஜாஸ்தாநாநுமோதநம் || 102

इति श्रीनीलकण्ठदीक्षितविरचितं कलिविडम्बनं संपूर्णम् ॥

இதி ஸ்ரீநீலகண்டதீக்ஷிதவிரசிதம்
கலிவிடம்பநம் ஸம்பூர்ணம்

இந்தக் கலிபுருஷனுடைய விடம்பநமானது (பரிஹாஸம்,) பண்டிதர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்காக, அரசவையின் அநுமோதநத்துக்கு (ஒப்புதலுக்கு)த் தக்கவாறு ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் என்ற கவியினுல் இயற்றப்பெற்றது.

இவ்வாறு ஸ்ரீபாரத்வாஜ குலத்தில் தோன்றியவரும் சைவப்பற்று மிக்கவருமான ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இயற்றிய கலிவிடம்பநம்

முற்றும்

---

*காலகாலன் - காலத்தைக் கணக்கிடுகிறவன் யமன். அந்த யமனுக்கும் காலன்; மகாதேவன் என்று கருத்து. அன்று தன் தொண்டனைக் காத்தருள யமனைக் காலால் உதைத்தானன்றோ?

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வராய நம:

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானத்தின்

சில முக்கிய வெளியீடுகள்

ஒவ்வொரு புத்தகமும் பல படங்களுடனும் ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹ பூர்வக ஸ்ரீமுகத்துடனும் கூடியது.

	ரூ.	பை
சதச்லோகீ ராமாயணம் அக்னிவேச்ய ராமாயண ஸாரம்	1	00
ஸ்ரீ தேவீ ஸ்தோத்ர ரத்னகரம் (பன்னிரண்டு ஸ்தோத்ரங்கள் அடங்கியது)	2	[illegible]
ஸ்ரீ மூகபஞ்சசதீ (நாகரி லிபியில் மூலமும் தமிழ் அனுவாதமும்)	2	[illegible]0
ஸ்ரீ சம்புநடனம்—நடேசாஷ்டகம்	0	[illegible]
நவக்ரஹ ஸ்தோத்ரம்—நவக்ரஹ பீடாஹர ஸ்தோத்ரம்	0	50
ஸ்ரீ ச்யாமலா தண்டகம்	0	25
நவரத்ன மாலா	0	50
மந்த்ர மாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவம்	0	25
ஸ்ரீ ராஜராஜேச்வரீ அஷ்டகம்	0	30
அம்பாஷ்டகம்	0	50
ஆனந்தலஹரீ	0	50
ஸ்ரீ மீனக்ஷீ ஸ்தோத்ரம்	0	25
ஸ்ரீ த்ரிபுரஸுந்தரீ ஸ்தோத்ரம்	0	20
ஸ்ரீ அன்னபூர்ணஷ்டகம்	0	20
ஸ்ரீ அம்பா பஞ்சரத்னம்	0	20
ஸ்ரீ கனகதாரா ஸ்தவம் ...	0	25
ஸ்ரீ காமாக்ஷீ ஸ்தோத்ரம்	0	25
ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸ்துதி	0	20
ஸ்ரீ வைத்யநாத ஸ்தோத்ரம்	0	[illegible]
ஸ்ரீ பஜகோவிந்தம்—ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் தமிழ் அனுவாதமும்	0	6[illegible]
ஸ்ரீ முகுந்த மாலை—ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் தமிழ் உரையும் கூடியது	0	60
ஸ்ரீ ப்ரச்னோத்தர ரத்னமாலிகா—ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர் இயற்றியது (தமிழ் லிபியில்)	0	50
ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம்—தேவநாகரி, தமிழ் லிபிகளில் மூலமும், தமிழ் அனுவாதமும்	2	50
ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரமும், நாமாவளியும் —ஸம்ஸ்க்ருதத்தில்	0	40
ஷை—தமிழில் ஸ்தோத்ரமும், நாமாவளியும்	0	40
ஸ்ரீ விஷ்ணு பாதாதி கேசாந்த ஸ்தோத்ரம்—ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் தமிழ் ஆங்கில அனுவாதங்களும், ...	1	50
ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்—ஸ்ரீஸுரேச்வராசார்யர்களின் மானஸோல்லாஸ வார்த்திகத்துடன் கூடியது	1	75
ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்யபுஜங்க ஸ்தோத்ரம்	0	50

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்
4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப்புத் தெரு, சென்னை-1.